

prism

死 通 知 單

สัญญาณ
เตือนตาย 2

โจวเห่าฮุย เขียน
ภวิษย์พร แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม

prism

ลัญจนาณเตือนตาย

เล่ม 2

โจวเฮ่าฮุย

周浩暉

เขียน

ภวิษย์พร

แปล

เขาเริ่มเปิดหนังสือพิมพ์ยามเช้าที่อยู่ในมือฉบับหนึ่งออกอ่าน
เขาหยิบมันติดมือมาจากชั้นหนังสือพิมพ์ตอนที่เดินผ่านโถงของอาคารใหญ่

- โจวเฮ่าฮุย

การอ่าน คือรากฐานที่มั่นคง

สัญญาเดือนตาย เล่ม 2

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Copyright © 2010 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2026 by Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8813-8

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ชลลดา ซลาดล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวรัตน์ ธรรมรงวุฑ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

สารบัญ

1	.....	บทนำ	
4	.....	บทที่หนึ่ง	ผู้การคนใหม่เข้ารับตำแหน่ง
41	.....	บทที่สอง	คลื่นใต้น้ำโหมกระพือ
86	.....	บทที่สาม	ตัวตนของ Eumenides
105	.....	บทที่สี่	ปัญหาแทรกซ้อน
120	.....	บทที่ห้า	การไล่ล่าในสถานีรถไฟใต้ดิน
148	.....	บทที่หก	คนพเนจรสุดขอบฟ้าเหมือนกัน
171	.....	บทที่เจ็ด	ล่อเหยื่อเพื่อชุ่มจิมตี
194	.....	บทที่แปด	การปะทะทางอินเทอร์เน็ต
255	.....	บทที่เก้า	ฆาตกรฆ่าพ่อที่แท้จริง
289	.....	บทที่สิบ	เหยื่อล่อและพันนาการ
320	.....	บทที่สิบเอ็ด	มิตรหรือศัตรูยากแยกแยะ
341	.....	บทที่สิบสอง	ความสัมพันธ์พ่อลูก
373	.....	บทที่สิบสาม	คดีในคดี
400	.....	บทที่สิบสี่	ยืมมิดทำร้ายคน

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อจบบทโหมโรง ก็ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านเข้าสู่เนื้อหาอันเข้มข้นระทึกใจ เมื่อการขับเคี่ยวชิงไหวชิงพริบระหว่างเจ้าหน้าที่จากกองสืบสวนอาชญากรรมและฆาตกรต่อเนื่อง Eumenides นั้นยังไม่จบ!

ในเล่มสองของนิยาย *สัญญาณเดือนตาย* นี้จะพาทุกท่านย้อนไปหาที่มาที่ไปว่า Eumenides คือใคร แล้วทำไมเขาถึงได้กลายมาเป็น Eumenides อย่างทุกวันนี้ นอกจากนี้ยังมีฉากการไล่ล่าอันแสนจะดุเดือด เมื่อผู้ล่าและผู้ถูกล่านั้นรู้ทางหนีที่ไล่กันเป็นอย่างดี ผลลัพธ์ของการต่อสู้ในครั้งนี้จะเป็นอย่างไร การค้นหาตัวตนและการไขคดีอันยาวนานต่อเนื่องมาสิบแปดปีจะออกมาในรูปแบบไหน คำตอบอยู่ในมือของทุกท่านแล้ว

prism

บทนำ

คืนวันที่ 24 ตุลาคม ปี 2002

คำคืนที่มีตมิด น้าโคลนเหนียวชุ่มคลักได้สะพานในอุโมงค์ที่เปลี่ยวลับตาคน ขยะเน่าบูดหลากหลายชนิดกองทับถมเกยกันอยู่บนน้ำตื้นๆ ส่งกลิ่นเหม็น สะอิดสะเอียนคละคลุ้งเกินกว่าใครจะรับไหว นี่คือชอกหลิบที่ถูกหลงลืมในเมืองใหญ่ที่เสียงดังอีกทีก็ ต่อให้เป็นขอทานเร่ร่อนก็ยังไม่ยินยอมอยู่ในที่อย่างนี้สักชั่วประเดี๋ยวน

สิบกว่าปีมานี้ พวกเขาจักจะเลือกมาเจอกันในสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกับตอนนั้นเสมอ เหตุผลเดียวกันก็คือ พวกเขาไม่ยอมถูกบุคคลอื่นรบกวน

บรรยากาศในการพบหน้ากันครั้งนี้แตกต่างไปจากครั้งก่อนๆ อย่างสิ้นเชิง

นัยน์ตาของคนหนุ่มส่งประกายแวบวาว ดูเหมือนเขาจะหัวเราะไห้เกินไป ในขณะที่ผู้อาวุโสพยายามทำให้อารมณ์ของฝ่ายตรงข้ามบรรเทาลง

“แกควรไปได้แล้ว...” เขาเปล่งเสียงที่แหบแห้งจนถึงขีดสุดออกมา

“ที่ฉันต้องการจะพูด ก็พูดไปชัดเจนหมดทุกอย่างแล้ว”

แสงสะท้อนของดวงจันทร์บนผิวน้ำ ส่องแวววาวผ่านไปในความมืดสลัว สะท้อนให้เห็นถึงใบหน้าพิกลพิการน่ากลัวตั้งปีศาจร้ายของผู้พูดอยู่รำไร

คนหนุ่มเจียบไปลักพัก ในที่สุดก็อดไม่ไหว ถ้ามออกมา “ครั้งหน้า
พวกเราเจอกันที่ไหน”

“หะอะ” เสียงหัวเราะของตัวประหลาดฟังเสียตหูไม่ต่างกัน “จะ
ถามไปเพื่ออะไร แกก็รู้ดี ไม่มีครั้งหน้าอีกแล้ว”

ความฉงนพาดผ่านแววตาของคนหนุ่ม ถึงแม้เขาจะรู้ว่าจุดจบเช่นนี้
ช้าเร็วก็ต้องมาถึง แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับมันจริงๆ กลับยากที่จะปล่อยวาง
ได้

“หลังเฟยตามกลิ่นของฉันทันเจอแล้ว ฉันทันจำเป็นต้องตัดขาดกับเขา
ให้จบสิ้นเสียที” ตัวประหลาดมองไปที่ใบหน้าของคนหนุ่ม “ส่วนแกไม่จำเป็นต้อง
ต้องกลัว แกกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ฉันทันคอย
ชี้แนะอีก”

คนหนุ่มลึกลับเล็กน้อย พุดออกมาเสียงเบา “ผมยังมองเห็นหนทาง
ข้างหน้าไม่ชัดเจนเท่าไร”

“ฉันทันเข้าใจความรู้สึกของแก แกต้องเดินต่อไปได้แน่นอน นี่คือชะตา
ลิขิต มันถูกกำหนดไว้ตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อนแล้ว” ตัวประหลาดพูดอย่าง
เอื่อยเอื่อย ริมฝีปากของเขาบิดเบี้ยวแยกออกจากกัน เผยให้เห็นฟัน
เหลืองๆ ดำๆ

“แต่ว่า...” คนหนุ่มเหมือนยังอยากพูดอะไรต่อ แต่ตัวประหลาด
ตัดบทเขาอย่างรวดเร็ว

“มีบางเรื่องที่คุณอยากถามมาตลอด...เมื่อฉันทันจากไปแล้วก็ไปทำเถอะ”

ตอนที่พูดประโยคพวกนี้ เห็นได้ชัดว่าตัวประหลาดดูระทมทุกข์
อยู่บ้าง จากนั้นเขาก็หมุนตัวกลับ ขยับตัวช้าๆ ไปตามแนวคลองที่ลึกเข้าไป
อย่างยากลำบาก

สายตาของคนหนุ่มจ้องเขม็งไปที่แผ่นหลังของตัวประหลาดนั้น ในใจ
ของเขาเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ แต่ก็รู้ดีว่าตัวเองไม่สามารถแก้ไข
อะไรได้

ไม่ว่าตัวประหลาดนั้นต้องการเดินหน้าไปทางไหน ใครก็ไม่อาจหยุดยั้ง
เขาเอาไว้ได้

หลังจากที่ตัวประหลาดเดินออกไปจากอุโมงค์ใต้สะพาน แสงจันทร์
วังเวงก็ส่องตรงลงมา เกิดเป็นเงาที่ทอดยาวเบื้องหลังตัวเขา เงียบเหงา
เค้ารันท...

สุดท้าย แม้แต่เงาดำนี้ก็กลืนหายเข้าไปในหมอกหนายามค่ำคืน แม้
คนหนุ่มจะเบิกตากว้างขึ้นก็ยังไม่อาจแยกแยะร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามได้

ความคิดของเขาก็ปกคลุมไปด้วยหมอกหนาที่บໍ่ต่างกัน

เขาเป็นใคร? แล้วฉันล่ะเป็นใคร?

ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ตรงนี้?

คำถามเหล่านี้ทรมานเขามาสิบแปดปีแล้ว

ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องไปหาคำตอบนั้นแล้ว!

บทที่หนึ่ง

ผู้การคนใหม่เข้ารับตำแหน่ง

วันที่ 26 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 09.25 น.

ซากร้านอาหารปิ้งย่างหวน ถนนชิงเจิง

สถานที่เกิดเหตุระเบิดมีการชิงแวง^๑กันของตำรวจสี่เหลี่ยมเส้นยาวเอาไว้ ผู้คนที่มามุงดูถูกกันให้อยู่ภายนอก พวกเขาทุกคนพยายามยึดคอให้ยาวที่สุด ท่าทางเช่นนั้นเหมือนฝูงเบ็ดที่บรรบายไว้ในผลงานของหลู่ซวี^๑ ไม่มีผิด

ตรงกลางแวง^๑กันของตำรวจคือซากปรักหักพัง ฝุ่นควันและลมหายใจของผู้ตายจากแรงระเบิดที่เกิดขึ้นในชั่วพริบตา^๑นั้นคล้ายกับยังลอยคละคลุ้งอยู่ในอากาศ นักดับเพลิงสืบทว่าคนกำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในกองซากหักพังมือของพวกเขาสาละวนอยู่กับการนำเศษก้อนอิฐก้อนหินออกมา ในกลุ่มพวกเขาที่สวมชุดสีแดง ยังปะปนไปด้วยชายอีกสี่ห้าคนที่สวมชุดสีเขียว พวกเขาจับกลุ่มละสองคน ในมือถือถุงพลาสติกสีดำขนาดใหญ่เอาไว้ การทำงานของพนักงานดับเพลิงบางครั้งก็ถูกขัดด้วยชายชุดสีเขียว พวกที่ใส่ชุดขาวเหล่านี้จะเดินนำหน้า เก็บของบางอย่างออกมาจากซากที่หักพัง

---

^๑ หลู่ซวี เป็นนามปากกาของโจว ซูเหริน (周树人) นักเขียนชาวจีนคนสำคัญคนหนึ่งของคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมักจะเขียนนวนิยายสมัยใหม่ รวมทั้งวรรณคดีคลาสสิกจีน

เอาใส่ลงไปในถุงพลาสติก ทำทางดูจริงจังอย่างมาก และในเวลาเช่นนี้ บรรดาคนที่รายล้อมก็จะเกิดความโกลาหลกันเป็นพัก ๆ

“จู้ ๆ หาเจออีกแล้ว...” เสียงเบา ๆ ที่คล้ายคลึงพูดต่อ ๆ กันไปตาม กลุ่มคนอย่างตื่นตื่น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เนื่องจากแนวกั้นของตำรวจ ที่ล้อมเอาไว้มีความยาวมากพอ พวกเขาจึงไม่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในจุดเกิดเหตุได้อย่างชัดเจน

คนที่สามารถมองเห็นรายละเอียดได้อย่างแท้จริงกลับไม่ได้อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้น

ไกล ๆ กับปากทางถนนชิงเจิง มีตึกสำนักงานสูงตระหง่านตั้งเรียงกัน เป็นแถว คนหนุ่มที่อยู่ในมุมสูงแห่งใดแห่งหนึ่งของตึกเหล่านี้ ใช้กล้องส่องทางไกลเฝ้ามองทุกอย่างที่เกิดขึ้นตรงซอกหักพัง

ผู้ชายที่สวมชุดขาวล้วนเป็นแพทย์นิติเวชที่มาจากฝ่ายตำรวจของเมืองมณฑล ส่วนของที่พวกเขาเอาใส่ลงไปใ้ในถุงพลาสติกก็คือซากร่างมนุษย์แต่ละชิ้น

“อาจารย์...” คนหนุ่มพิมพ์เบา ๆ อยู่ตลอดเวลา ใบหน้าปรากฏความรู้สึกอันซับซ้อนยากจะบรรยายได้ นอกจากความโศกเศร้าและอาลัย-อาวรณ์แล้ว ที่มากกว่านั้นคือความสับสนอันลึกล้ำ

ตัวประหลาดนั้นจากไปแล้ว สำหรับร่างกายพิกลพิการของเขา บางทีความตายอาจเป็นการปลดปล่อยอย่างหนึ่ง แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ สำหรับคนหนุ่มแล้วออกจะโหดร้ายเกินไปสักหน่อย ปริศนาเหล่านั้นที่ทำให้เขาต้องทุกข์ทรมาน นอกจากตัวประหลาดนั้นแล้ว ยังมีใครที่ให้คำตอบได้อีก

ยังดี อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าควรเดินทางไปทางไหน ในเวลานี้คนหนุ่มเก็บ กล้องส่องทางไกล ปล่อยให้ตัวเองเงิบ ๆ ด้วยประโยชน์

‘แกต้องเดินต่อไปได้แน่นอน นี่คือชะตาลิขิต’ อาจารย์พูดแบบนี้ ดังนั้น เขาจะต้องเดินต่อไป

วันที่ 28 ตุลาคม เวลา 15.17 น.

โรงแรมวานเพิงคือโรงแรมระดับห้าดาวที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เจริญที่สุดของเมืองมณฑล การตกแต่งภายในเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ ในส่วนของห้องชุดจะอยู่ด้านบนสุดของอาคารสามสิบหกชั้นแห่งนี้ หน้าต่างบานยาวจากเพดานจรดพื้นขนาดใหญ่ ทำให้แขกที่เข้าพักสามารถมองลงมาเห็นทิวทัศน์ทั้งหมดของเมืองได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวางสายตาใดๆ

ต่อให้เป็นช่วงโลว์ซีซั่น ค่าเข้าพักหนึ่งวันของห้องชุดแบบนี้ก็ยิ่งเกินกว่าพันหยวน

อู๋หยินอู๋เป็นชายแก่อายุใกล้ 60 ปี นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้เข้ามาอยู่ในสถานที่หรูหราแบบนี้ เมื่อนั่งอยู่บนโซฟาหนังแท้ก้อนนุ่มนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นเนื่องจากได้รับความเมตตาอย่างคาดไม่ถึงนี้ เขาเอามือทั้งสองข้างวางไว้บนหัวเขา นั่งหลังตั้งตรง เหมือนกลัวจะทำให้โซฟาตัวนั้นเกิดความเสียหาย

นอกจากอู๋หยินอู๋แล้ว ในห้องชุดยังมีวัยรุ่นอีกสามคน ท่าทางของพวกเขาในตอนนี้อาจแตกต่างไปจากผู้อาวุโสโดยสิ้นเชิง มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยเช่นเดียวกัน แต่พวกเขากลับไร้ซึ่งความระมัดระวังตัวใดๆ นอกจากเดินสวนกันไปมาทั่วห้องแล้ว ยังหยิบจับของตั้งโชว์ราคาแพงต่างๆ ตามใจชอบ

วัยรุ่นสามคนนี้เป็นผู้ชายสอง ผู้หญิงหนึ่ง แต่งตัวแปลกประหลาด แต่เห็นก็รู้ได้ว่าเป็นคนหนุ่มสาวประเภท ‘พวกไม่ได้เรื่อง’ บางทีการเรียกพวกเขาว่า ‘คนหนุ่มสาว’ ก็อาจเป็นคำที่เกินจริงไปหน่อย ในความเป็นจริงแล้วพวกเขายังเป็นเพียงแค่เด็กวัยรุ่นที่กำลังโต อายุประมาณ 16-17 ปี เท่านั้น

เด็กชายหนึ่งในสองห้อยต่างหูสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่หนึ่งอันไว้บนหูขวา เหมือนว่าเขาจะเดินไปเดินมาจนเหนื่อย จึงทิ้งตัวลงบนโซฟาที่อ่อนนุ่มขนาดสองเมตรกว่าอย่างสบายอารมณ์ คนแก่อันหนึ่งอยู่ออกไปไม่กี่นาทีก็เดือดร้อนไปด้วย ร่างกายที่แต่เดิมตั้งตรงต้องขยับโยกไหวไปตามโซฟาอยู่สองที่

“แม่งเอ๊ย สบายจริงๆ” เจ้าต่างหูเหลี่ยมหัวเราะ “ฮิฮิ” ฟังดูชั่วร้าย

“พวกเธอระวังกันหน่อย” อุ๋หยินอุ๋ฟูดเสียงต่ำ สามส่วนดูเหมือนจะตำหนิ แต่อีกเจ็ดส่วนกลับดูเหมือนขอร้องเสียมากกว่า เจ้าต่างหูเหลืองไม่แม้แต่จะสนใจโยติคำเกลี้ยกล่อมของคนแก่ ทำเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่มีตัวตน ในเวลานี้ความสนใจของเขาถูกเพื่อนตัวเอง – เด็กชายที่หนีบผมเป็นลอนหยิกดึงดูดไปเสียหมด ฝ่ายหลังเพิ่งจะเปิดตู้เย็นเล็กที่ตั้งอยู่บนโต๊ะวางของ เหมือนคนพบอะไรบางอย่าง

“เฮ้ย แกอย่างงูบิบกินคนเดียวสิวะ! มีของดีอะไรเอาออกมาให้หมด!” เจ้าต่างหูเหลืองเอะอะเสียงดัง

เจ้าผมหยิกดึงหัวออกมาจากตู้เย็น ในมือมีเบียร์เพิ่มขึ้นมาอีกสองกระป๋อง เขาโยนกระป๋องหนึ่งมาให้เจ้าต่างหูเหลือง ส่วนตัวเองเปิดอีกกระป๋อง ยกขึ้นดื่มหนึ่งอีกอย่างสบายใจ

“พวกเธออย่าหยิบอะไรมั่วซั่ว ของพวกนี้ต้องเสียเงิน” อุ๋หยินอุ๋ออกปากอีกครั้ง อาจเพราะรู้ว่าคำพูดของเขาไม่มีประโยชน์อะไร น้ำเสียงที่ใช้จึงอ่อนลงอย่างจนใจ

“ยังงี้ก็มีคนออกตังค์ให้อยู่แล้วนี่ จะกลัวอะไร” เด็กผู้หญิงเดินออกมาจากมุมหนึ่งของห้อง ใบหน้าของเธออ้วนกลม เส้นผมส่วนใหญ่ถูกข้อมเป็นสีแดง

เจ้าผมหยิกยื่นเบียร์ในมือส่งให้กับเด็กผู้หญิง “เอาสักหน่อยไหม”

“ใส่หัวไป ใครจะกินของเหลือเดนจากแก” เด็กผู้หญิงตอบกลับอย่างหยาบคาย เธอเปิดตู้เย็นเอง หยิบโค้กออกมาหนึ่งกระป๋อง มือดึงที่ฝาตู้เย็นไปปากก็ยิ้มกริ่มและถามคนแก่ไปด้วย “อาจารย์อู๋ คุณเอาด้วยไหม”

อุ๋หยินอุ๋โบกมือเป็นพัลวัน “ไม่เอาๆ...”

เจ้าต่างหูเหลืองลุกขึ้นนั่งตัวตรงบนโซฟา มือหนึ่งจับบ่าของอุ๋หยินอุ๋เอาไว้ อีกมือหนึ่งถือกระป๋องเบียร์ยื่นมาที่ปากของอีกฝ่าย ขยิบตาพูด “เอาสิ ดื่มสักหน่อยน่า”

อุ๋หยินอุ๋ผลักมือของอีกฝ่ายออก เขาเริ่มโกรธขึ้นมาบ้างแล้ว “ทำอะไรของเธอ ฉันบอกว่าจะไม่เอาไง”

“เขาบอกแล้วว่าไม่เอา บังคับไปก็ไม่มีประโยชน์” เจ้าผมหยิกพูดจา ยั่วเย้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มชั่วร้าย เด็กอีกสองคนเข้าใจความหมายสัปดนที่แฝงอยู่ในคำพูดเขาทันที ทั้งหมดหัวเราะเสียงดังอย่างเหิมเกริม

เสียงหัวเราะยิ่งทำให้ผู้หยินอุ้กระอักกระอ่วนเข้าไปใหญ่ ‘คนคนนั้น ทำไม่ถึงยังไม่มาลักที’ เขาแอบบ่นอยู่กับตัวเองในใจ การที่ต้องเผชิญหน้ากับนักเรียนสามคนนั้นตามลำพัง เป็นการดูหมิ่นศักดิ์ศรีของเขาอย่างแท้จริง

ส่วนเด็กสามคนนั้นหลังจากหัวเราะกันไปแล้ว ก็ดูเหมือนจะคิดถึงปัญหาข้อเดียวกันอยู่

“ยังงั้นกันแน่เนี่ย คนที่นั่นดแก่ละ” เจ้าต่างหูเหลืองพูดและมองเจ้าผมหยิก “คงไม่ใช่ว่าเขาเขี้ยวแกแล้วหรอคะ”

“แค่ห้องหุรหุรห้องนี้ก็บอกได้แล้วว่าไม่มีทางเขี้ยว! เข้าใจปะ” เจ้าผมหยิกปรายตามองดูถูกอีกฝ่าย แล้วตีมเบียร์อื่นๆ ลงคอกอย่างมีความสุข

“แต่จะให้เสียเวลาอยู่แบบนี้ก็ไม่ควรมั๊ย” เด็กหญิงเริ่มไม่พอใจ “ฉันนัดเพื่อนในเน็ตไว้ว่าจะไปช้อปปิ้งกัน แกร็บตามเจ้านั้นมาให้ไวเลย”

เจ้าผมหยิกคิดตาม หยิบมือถือเครื่องหนึ่งออกมา เมื่อหาเบอร์เจอก็กดโทรออก เขาเอามือถือแนบหูอยู่ชั่วครู่ คิ้วก็ขมวดขึ้นมาในทันใด เหมือนมีอะไรแปลกๆ

“ทำไมเหอ?” เด็กผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ถามขึ้น

เจ้าผมหยิกยกนิ้วหนึ่งขึ้นมาจากกระป๋องเบียร์ ตั้งไว้บนริมฝีปาก ทำเสียง “ซู่” สายต้าย้ายไปที่ประตูของห้องชุด

ในห้องเงียบเสียงลงชั่วคราว เวลานั้นคนทั้งหมดล้วนได้ยินเสียงดนตรีที่ตั้งขึ้น

แม้ว่าจะเป็นแค่เสียงริงโตนมือถือ แต่ความเยือกเย็นสบายหูของเสียงดนตรีนั้น กลับแฝงไปด้วยท่วงทำนองที่ทำให้คนเกิดความครุ่นคิดอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้

และดนตรีนี้ลอยมาจากนอกประตูที่ปิดไว้ไม่สนิทพอดี

แป๊บเดียว เสียงดนตรีก็หยุดลงกะทันหัน จากนั้นประตูห้องก็ค่อยๆ เปิดออก ภายใต้อายตาสงสารใจของทุกคน ชายคนหนึ่งเดิน

เข้ามาจากด้านนอก

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง เสื้อผ้าแม้จะดูธรรมดา แต่การสวมใส่กลับทำให้ผู้นั้นประหลาดใจ นอกจากสวมถุงมือผ้าสีดำซึ่งไม่เข้ากับฤดูกาลไว้ที่มือทั้งสองข้างแล้ว บนศีรษะยังสวมหมวกไอโม่เงิลสีดำ เหมือนอยู่ในภาพยนตร์สยองขวัญ หมวกไอโม่เงิลใบนี้ปิดบังใบหน้าของเขาทั้งหมด เห็นเพียงแค่ดวงตาเปล่งประกายคู่อใหญ่

“คุณ...คุณคือ?” อุ๋หยินอุ๋ลุกขึ้นยืน เอ่ยปากถามเสียงไม่สบายใจ

“ผมคือคนที่นัดพวกคุณ” ชายหนุ่มพูดไป หลังมือก็เอื้อมไปปิดประตูห้องอย่างแน่นหนา ยามพูดหน้าเสียงของเขาต่ำลึกลับ แต่คำที่เอ่ยออกมากลับชัดเจนยิ่งนัก

เจ้าผมหยิกเริ่มโอ้อวด ‘อารมณ์ขัน’ ของตัวเองอีกครั้ง “พี่ชาย เป็นอะไรนะ หน้าที่ถูกล้อตีมาเยอะ” เจ้าต่างหูเหลืองและเด็กหญิงผมแดงแสดงอาการเข้าหากันอย่างดีด้วยการหัวเราะขึ้นมาสเสียงดัง

ชายหนุ่มไร้ซึ่งการตอบสนองต่อมุกตลกนั้น เขาลากเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งที่อยู่ข้างโต๊ะวางของออกมา ขวางทางเข้าออกของห้องรับแขกเอาไว้ จากนั้นจึงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ สายตาค่อยๆ กวาดไปที่ร่างของเด็กชายและเด็กหญิงทั้งสามคน สายตาของเขาไม่ได้ดูร้าย แต่กลับมีความกดดันอันไร้ตัวตนแฝงอยู่ในนั้น ความกดดันนี้บีบให้ทุกคนเงยสบงบลองอย่างรวดเร็ว

เวลานี้ชายหนุ่มถึงได้เปิดปากพูดอีกครั้ง “นั่งลงกันให้หมด”

น้ำเสียงหนักแน่นของเขาแสดงออกถึงคำสั่งอยู่ในที เหมือนกับเวลาผู้บังคับบัญชาทหารออกคำสั่งกับผู้ใต้บังคับบัญชาของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องตะโกนเสียงดัง และไม่จำเป็นต้องใช้ประโยคเข้มงวด แต่ทุกคำที่พูดออกมาล้วนทำให้คนรู้สึกยากที่จะต่อต้าน

อุ๋หยินอุ๋นั่งกลับลงไปบนโซฟาทันที เด็กน้อยทั้งสามถึงแม้จะไม่เชื่อฟังอย่างเขา แต่ในเวลานี้ใจของพวกเขา ก็เริ่มรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมาบ้างแล้ว เจ้าต่างหูเหลืองและเด็กหญิงผมแดงมองไปที่เจ้าผมหยิกอย่างลังเล ดูท่าฝ่ายหลังจะเป็นบุคคลศูนย์กลางของพวกเขาทั้งสามคน

เจ้าผมหยิกคิดไปคิดมา รู้สึกว่าไม่ควรจะยอมงายๆ เขายืดคอขึ้น

แค้นเสียง “หี” ออกมาคำหนึ่งก็เปลี่ยนหัวข้อ พุดไปเรื่องอื่น “พวกเราที่นี่อย่างมีเงื่อนไขนะ คุณทำตามเงื่อนไขของเราก่อนแล้วค่อยมาคุยกัน”

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นมา ปรากฏให้เห็นซองสีแดงที่อยู่ในมือเขาสวมซอง “รับไปสิ”

อีกฝ่ายตรงไปตรงมาเช่นนี้ กลับทำให้เจ้าผมหยิกลังเลสองจิตสองใจ หลังจากที่ยิ่งไปสักพัก เขาถึงเดินมาข้างหน้าสองก้าว รับซองแดงทั้งสามมา

“อันนี้ของนาย อันนี้ให้เด็กผู้หญิง อีกอันให้เพื่อนของนาย” ชายหนุ่มแจกแจกทีละซอง ซองแดงที่ว่ามาอยู่ในมือของทุกคนอย่างรวดเร็ว ส่วนอุ้ยหีนอุ้ยกลับกลายเป็นเหมือนส่วนเกิน เขาจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงุนงง ในหัวมีแต่ความสับสน

เจ้าต่างหูเหลืองเปิดซองออกก่อนเป็นคนแรก ในซองแดงมีแค่กระดาษบาง ๆ หนึ่งแผ่น เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ตรงกับที่พวกเขาคาดหวังเอาไว้ พอเขาเห็นเนื้อหาที่เขียนไว้ในกระดาษที่มีตัวอักษรพอนต์ฝางซ่งโผล่ขึ้นมาอยู่สามสี่บรรทัดก็ตะโกนออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ “แม่งเอ๊ย นี่มันอะไรกันวะ”

เจ้าผมหยิกก็เห็นกระดาษแผ่นนั้นที่เป็นของตัวเองแล้วเช่นกัน บนนั้นมี

หนังสือบอกกล่าวความตาย

ผู้รับโทษ : เชียกวันหลง

ความผิด : ดูหมิ่นอาจารย์ผู้สอน

วันสำเร็จโทษ : วันที่ 28 ตุลาคม

ผู้ลงทัณฑ์ : Eumenides

“ระยำ แก่ป็นหัวพวกเร้า่นเทรอ” เจ้าผมหยิกก็เห็นกระดาษแผ่นนั้นที่เป็นของตัวเองแล้วเช่นกัน จึงโกรธจนขยำกระดาษเป็นก้อนกลม แล้วขว้างไปที่ชายหนุ่ม

“ไม่มีใครป็นหัวพวกแกทั้งนั้น” หน้าเสียงของชายหนุ่มเพิ่มความเย็นชา

ขึ้นมาในฉับพลัน “พวกแกคือนักโทษที่ถูกเลือกมาจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ส่วนฉันคือผู้ลงทัณฑ์ ยูเมนิดิส”

“แกหลอกใครวะ พวกคนใช้เน็ตหน้าโง่อย่างพวกแก ฉันเห็นมาเยอะแล้ว เม่ง...ใส่หมวกไอ้โง่แล้วคิดว่าตัวเองเป็นไอ้แมงมุมหรือไง ใส่หัวไปให้ไกลเลย!” เจ้าผมหยิกต่ากลับเสียงดัง

“นี่...นี่มันอะไรกัน” ผู้อาวุโสเห็นสถานการณ์เริ่มไม่ถูกต้อง จึงลุกไล่ลูกกลนลุกขึ้นไปยืนอยู่ข้างเด็กหญิงผมแดง อ่านกระดาษในมือของอีกฝ่ายไปพร้อมกัน ออๆ กระดาษที่อยู่ด้านหน้าเขาแผ่นนั้นก็ลั่นขึ้นมา และสาเหตุของการลั่นนั้นก็มาจากมือของเด็กหญิงผมแดง ผู้หยินอยู่ย้ายสายตาไปมองเด็กหญิงอย่างแปลกใจ กลับพบว่าใบหน้าของเด็กหญิงบัดนี้ซีดเผือด

“เขาไม่ใช่คนใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป เขาคือยูเมนิดิส...พระเจ้า เขาคือยูเมนิดิส!” อารมณ์หวาดหวั่นที่มากเกินไปทำให้เสียงของเด็กหญิงยิ่งฟังดูประหลาด

เจ้าต่างหูเหลืองและเจ้าผมหยิกขมวดคิ้วมองเด็กหญิง เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

“เขาเป็นนักฆ่า เข่าคนได้จริงๆ...” เด็กหญิงเอื้อมมือมาจับแขนเจ้าต่างหูเหลืองไว้อย่างหวาดผวา

“ลัปดาห์ก่อนเข่าฆ่าผู้หญิงที่ซบปีเอ็มดับเบิลยู ในเน็ต...ในเน็ตมีคนพูดถึงเขาเยอะมาก!”

อารมณ์ของเด็กหญิงถ่ายทอดไปยังเพื่อนของเธอ เด็กทั้งสองก็เริ่มมีอาการกลัวจนตัวสั่นปรากฏให้เห็น นักฆ่าแห่งเมือง...หญิงซบปีเอ็มดับเบิลยู...ชาวพวกนี้ พวกเขาก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน หรือว่านักฆ่าคนนั้นก็คือผู้ชายที่อยู่ข้างหน้าคนนี่

เพราะไม่มีใครพูด ในห้องจึงเงียบสงบลง และความเงียบช่วงระยะเวลาสั้นๆ นี้กลับถูกทำลายลงด้วยคนที่เรียกตัวเองว่า Eumenides อย่างรวดเร็ว

“วันที่สิบเอ็ดเดือนก่อน พวกแกจะถูกเหยียดหยามอาจารย์ผู้หยินอยู่ที่กำลังสอนอยู่ในห้องเรียนอย่างกำเริบเลิบบาน ไม่เพียงเท่านี้ พวกแกยัง

ใช้กล้อง DV² บันทึกขั้นตอนการดูหมิ่นทั้งหมดที่เกิดขึ้น และเอาวิดีโอส่วนหนึ่งที่ยาวถึงห้านาทีโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ตด้วย แม้ว่าจะถูกประณามจากคนทั่วไป แต่จนถึงทุกวันนี้ ก็ยังไม่เห็นว่าพวกแกจะสำนึกได้อย่างจริงจังตรงไหน สำหรับความผิดแบบนี้ พวกแกยังมีอะไรอยากจะทำอีกไหม” น้ำเสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเสียงสูงและก้องกระหึ่มแรงโตะปะทุออกมาชัดเจน

ภายใต้บรรยากาศกดดัน ทุกคนเริ่มรู้สึกเสียใจที่หลับหูหลับตายอมรับคำเชิญจากคนแปลกหน้า เจ้าต่างหูเหลืองไปยืนรวมอยู่ข้างเจ้าผมหยิก ถามด้วยความหวาดกลัว “ทำยังไงดี”

“พวกเรากลับไปไม่ต้องไปสนมัน” เจ้าผมหยิกกัดฟันพูด แต่เขาก็ค้นพบอย่างรวดเร็วว่าความคิดของตัวเองนั้นไม่สามารถเป็นไปได้ เพราะชายผู้นั้นนั่งอยู่ตรงทางเข้าห้องรับแขกของห้องชุดพอดี เขาขวางทางออกไปยังประตูห้องอย่างสมบูรณ์ คิดจะเดินออกไปจากห้องนี้ จำเป็นต้องกระโดดข้ามเขาไปก่อนถึงจะได้

“แม่งเอ๊ย หลีกทางไปนะโว้ย!” เจ้าผมหยิกพยายามแสดงอำนาจของตัวเองออกมา แต่พอเผชิญหน้ากับชายคนนั้น ความกล้าหาญของเขาก็อ่อนแอเกินไป

ชายหนุ่มทำเพียงแค่นิ่งเฉยๆ “แกเข้ามาสิ” ร่างกายของเจ้าผมหยิกสั่นอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่ เธออย่าไปนะ” อู๋หยินอยู่เข้ามาห้ามระหว่างเจ้าผมหยิกกับชายหนุ่ม เขาก้มหัว พูดกับชายคนนั้นด้วยท่าทางอ่อนแอ “พวกเขาขอโทษฉันแล้ว ขออภัยพวกคุณละ อย่าทำให้พวกเขาลำบากใจอีกเลย”

หลังจากที่วิดีโอเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของอาจารย์ถูกโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต สร้างความโกรธแค้นให้กับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวนมากในทันที ช่วง

---

² กล้องถ่ายวิดีโอดิจิทัล (Digital Video Camera) เรียกย่อๆ ว่ากล้องประเภท DV สามารถถ่ายภาพเคลื่อนไหวและบันทึกเก็บหรือโอนถ่ายลงคอมพิวเตอร์ได้ โดยมากจะบันทึกลงบนขนาดเล็กในรูปแบบดิจิทัลก่อน

สองสามวันแรกมีคนจำนวนไม่น้อยพากันมาที่หน้าโรงเรียนเพื่อต้อนรับพวกเด็กนักเรียนที่กำลังรีบเสียบसानเหล่านั้น ภายใต้อาการกดดัน เจ้าผมหยิกเคยมาขอโทษอู่ฮุยอู่จิง พอในเวลานี้อู่ฮุยอู่จิงพูดว่า “ขออภัยพวกคุณละ” เห็นได้ชัดว่าเขาขานหม่อมไปรวมเข้าเป็นประเภทเดียวกับพวกชาวเน็ต แต่ในความเป็นจริง ความร้ายแรงนี้มันเกินกว่าที่เขาคิดไว้

“ขอโทษ?” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเย็น “ก่อนที่จะผมจะเข้ามาในห้องก็ยื่นสิ่งเกตอยู่หน้าประตูนานแล้ว คุณคิดว่าคำขอโทษของพวกเขามันมีความหมายงั้นหรือ?”

อู่ฮุยอู่จิงเผยปากขึ้นด้วยความพอใจ ใช่แล้ว เด็กนักเรียนพวกนี้ไม่เคยให้ความเคารพในตัวเขาอย่างจริงจังเลยสักครั้ง คำที่บอกว่าขอโทษก็เป็นเพียงแค่ว่าพูดคำหนึ่งเท่านั้น ก่อนหน้านั้น พวกเขาก็ยังเล่นสนุกและเหยียดหยามตนเองเหมือนเป็นเพียงของเล่นชิ้นหนึ่ง แต่การปฏิบัติตัวต่อนักเรียนที่โง่เขลาและร้ายกาจเหล่านี้ เขาที่เป็นคนอ่อนแอมมาตั้งแต่เกิดจะไปรับมืออะไรได้

“ความผิดฐานดูหมิ่นอาจารย์...” ชายหนุ่มให้คำจำกัดความการกระทำของพวกเด็ก ๆ และในตอนนั้นเอง สายตาของเขารู้สึกก็เลื่อนลอย ดูเหมือนว่ากำลังคิดถึงเรื่องและคนอื่นอยู่

เขาเองก็มีอาจารย์ นั่นคือคนที่ชีวิตนี้เขาสนิทสนมมากที่สุดและให้ความเคารพมากที่สุด คนคนนั้นได้จากเขาไปตลอดกาลแล้ว

ของบางอย่างมีค่ามากเกินไป ยิ่งสูญเสียไปก็ยิ่งรู้สึกว่ามันมีค่า แต่คนบางคนไม่เพียงแต่ไม่รู้จักรักษาไว้ให้ดี ซ้ำยังโยนของมีค่าเช่นนั้นลงกับพื้นดิน เหยียบย่ำตามอำเภอใจ! พอคิดถึงเรื่องพวกนี้ เขาก็เริ่มควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่อยู่เล็กน้อย

ดังนั้นหลังจากที่เขาถึงความคิดกลับคืนมา ดวงตาทั้งสองข้างจึงเหมือนตะปูที่ตีเมฆไปบนร่างของพวกเจ้าผมหยิกอย่างโหดร้าย จากนั้นเขาจึงพูดสื่ค่าลอดไรฟันออกมา “อภัยให้ไม่ได้!”

เด็กทั้งสามคนพอเห็นสายตาเฉียบคมที่สอดส่องมา ก็ถอยหลบไปข้างหลังพร้อมกันโดยไม่ได้ตั้งใจ อู่ฮุยอู่จิงกลับทำหน้าระทมทุกข์ เอ่ย

ขอเรื่องอีกครั้ง “เรื่องนี้...ไม่ได้ร้ายแรงขนาดนั้น พวกเขา...พวกเขาล้อเล่นกับฉันเฉยๆ ฉันเป็นอาจารย์ของพวกเขา คุณมีความคิดอะไร สามารถ...สามารถคุยกับฉันก่อนได้”

อาจารย์ที่ถูกระรานและเหยียดหยาม ในเวลานี้กลับมาช่วยพูดให้ตัวเอง พวกเขาเจ้าผมหยิกจึงเหมือนได้เจอกับพ่อพระมาโปรด ใบหน้าปรากฏถึงความคาดหวังให้เห็น

“อาจารย์? ตอนนี้คุณรู้แล้วหรือว่าตัวเองคืออาจารย์ ตอนที่นักเรียนพวกนี้ระรานคุณอย่างร้ายกาจ ทำไมคุณถึงคิดไม่ได้ว่าตัวเองคืออาจารย์” สายตาของชายหนุ่มย้ายมาที่ตัวของผู้อาวุโส แต่ท่าทีกลับไม่ได้นุ่มนวลลง เพราะสาเหตุนี้ หลังจากที่เงียบไปครู่ เขาก็จี้ถามอีกประโยค “คุณรู้หรือไม่ว่าอาจารย์คืออะไร”

อู๋หยินอู๋เสียบกริบ เหมือนไม่รู้ว่าควรจะตอบคำถามเช่นไร

“อาจารย์ คือผู้ชี้แนะสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ ไขความสงสัย... คุณลองมองเด็กนักเรียนพวกนี้ของคุณ คุณชี้แนะสั่งสอนอะไร ถ่ายทอดความรู้อะไร ไขความสงสัยอะไร” ชายหนุ่มโยนคำถามใส่เป็นชุด

“เกิดเรื่องเหยียดหยามอาจารย์ทำลายความเป็นครูอย่างนี้ คุณเองก็มีความรับผิดชอบที่ปฏิเสธไม่ได้ วันนี้ที่ผมนัดคุณมาด้วย ก็เพื่อให้คุณได้มาเห็นด้วยตาตัวเองถึงผลร้ายที่เกิดจากการปล่อยปละละเลยนักเรียนและความซลาดกั้วของคุณเอง”

คำพูดของชายหนุ่มที่มแทงเข้าไปในจุดที่เจ็บปวดของอู๋หยินอู๋ เขาก็มหันาลงด้วยความละอายใจ พูตอะไรไม่ออกไปชั่วคราว ความหวังของนักเรียนเหล่านั้นก็สูญสลายลงไปด้วย แต่ตอนนี้เจ้าผมหยิกกลับเกิดแรงฮึดขึ้นมา เป็นความกล้าหาญเนื่องจากถูกบีบให้จนตรอก เขาเอื้อมมือไปที่เอวด้านหลัง ในมือก็ปรากฏขวานขนาดเล็กเพิ่มขึ้นมาหนึ่งเล่ม

เพราะได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์เกี่ยวกับพวกนักเลง นักเรียนหลายคนในโรงเรียนที่ชอบไป ‘มั่วสุม’ อยู่ข้างนอกมักจะพกอาวุธร้ายแรงอย่างขวานหรือมีดสปาต้าซอนด์ไว้กับตัวเสมอ อาวุธพวกนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นแค่อุปกรณ์ที่เอาไว้มขู่คนอื่นเท่านั้น น้อยครั้งที่จะได้ใช้งานจริง ดูท่า

วันนี้จะต่างออกไป หลังจากที่เจ้าผมหยิกกำขวานเล่มนั้นไว้ในมือแล้ว อยู่ๆ ความกล้าหาญก็เพิ่มขึ้นมามากมาย

“แกจะถอยหรือไม่ถอย” เขาใช้ขวานชี้ไปที่ชายหนุ่มคนนั้น “ถ้าแกยังไม่ถอยไปอีก ฉันจะไม่เกรงใจแล้วนะ!”

“แกเข้ามาสิ” ชายหนุ่มยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเบาๆ เช่นก่อนหน้านั้น ต่อให้มีขวานแบบนี้ก็ร้อยเล่ม ก็ไม่อยู่ในสายตาของเขาสักนิด

เจ้าผมหยิกกัดฟัน คราวนี้เขาพุ่งตรงเข้าไปหาอีกฝ่ายจริงๆ

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ยืนมือซ้ายออกไปข้างเดียว ซ้อมือขวาของเจ้าผมหยิกที่ถือขวานอยู่ก็ถูกบิดกลับ ชายหนุ่มออกแรงอีก แค้นิดหน่อย เจ้าผมหยิกก็เจ็บปวดจนเปิดปาก

เขาร้อง “โอ๊ยๆ” ทั้งตัวหมุนเป็นครึ่งวงกลมตามไปด้วย กลายเป็นยืนหันหลังให้กับชายผู้นั้น ฝ่ายหลังยืนมือขวาออกมา วางนิ้วชี้กับนิ้วกลางชิดกันแล้วขีดเบาๆ ลงบนลำคอของเจ้าผมหยิก เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของเจ้าผมหยิกหายไปพร้อมกับการขีดนี้ ตาของเขาเบิ่งกว้าง เหมือนกับกำลังเผชิญเรื่องน่ากลัวที่สุดในโลกลูกอยู่

พวกคนอื่นๆ ที่มองดูอยู่เข้าใจได้ในทันทีว่าเรื่องน่ากลัวนั้นคืออะไร ที่ลำคอของเจ้าผมหยิกปริออกเป็นบาดแผลที่ทั้งลึกทั้งยาว เลือดสดๆ พุ่งทะลักออกมา สาตกระเซ็นลงบนพรมหุหรานในห้องรับแขก คล้ายกับว่าชายหนุ่มไม่ยอมให้ตัวเองต้องแปดเปื้อนคราบเลือด แค่น้อยมือซ้ายออกเบาๆ ร่างของเจ้าผมหยิกก็ล้มลงไปกองอยู่กับพื้นทันที หลังจากตื่นนอนอยู่ไม่กี่ครั้งก็หยุดนิ่งไม่ขยับอีก

เสียงกรีดร้องของคนที่เลือดดั่งขึ้นพร้อมๆ กัน แทบจะเสียดแทงให้เยื่อแก้วหูของคนอื่นแตกไปด้วย แต่ชายหนุ่มกลับไม่ได้กังวลใจเรื่องเสียงนั้นเลย เขาเลือกห้องพักที่หุหรานขนาดนี้ เพราะให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพอันยอดเยี่ยมในการกักเก็บเสียงของห้อง

แม้จะสังหรณ์ใจได้ถึงกลางร้ายตั้งนานแล้ว แต่ภาพความโหดเหี้ยมในการสังหารนี้ก็ยังไม่สะพรึงกลัวเกินไป กะทันหันเกินไปอยู่ดี อุ้หยินอยู่ อึ้งไปพักใหญ่ถึงได้ร้องเหมือนคนที่เพิ่งหลุดออกมาจากความฝัน

“คุณฆ่าคน! คุณฆ่าคนได้ยังไง ทำไมคุณต้องฆ่าแกงกันด้วย” เสียงของเขาเจือสะอื้น ยิ่งทำให้ดูอับจนหนทางและอ่อนแอเข้าไปใหญ่

ขณะที่เด็กหญิงถอยหลังไปที่มุมห้อง เจ้าต่างหูเหลืองกลับเล็งหาช่องว่างแล้วพุ่งตรงไปที่ประตู แต่เห็นชัดว่าสำหรับชายผู้นั้นแล้ว การเคลื่อนไหวของเขายังเชื่องช้าเกินไป ฝ่ายหลังยื่นแขนซ้ายออกไปสบายๆ ผู้ที่คิดหลบหนีก็ถูกล็อกเข้ามาอยู่ที่ช่วงหน้าอกของเขาอย่างแน่นหนา เหมือนกับลูกนกตัวหนึ่งที่ไร้ความสามารถในการจะดิ้นรนหลบหนี

“อย่าฆ่าคนอีกเลย ขออภัยเลย อย่าฆ่าคนอีกเลย!” เมื่อสายตาเห็นมือขวาของชายหนุ่มยกขึ้นมาอีกครั้ง อุ๋หยินอุ๋ก็คุกเข่าลงไปบนพื้นดัง “พลัก” เอาหัวโขกพื้นเพื่อขออภัยคนเบื้องหน้า

มือขวาของชายหนุ่มหยุดอยู่กลางอากาศ “คุณไม่ยากให้ผมลงโทษเขาหรอก”

ตัวของเจ้าต่างหูเหลืองสั่นสะท้านราวกับตะแกรงร่อนรำข้าว ของเหลวร้อนๆ ไหลซึมออกมาจากหว่างขาทั้งสองข้าง ชายหนุ่มสังเกตเห็นรายละเอียดนี้ เขาหัวเราะเหยียดๆ เสียงเย็น

อุ๋หยินอุ๋ใช้เข้าเดินหน้าไปอีกสองก้าว สะอื้นให้พูดว่า “อย่าลงโทษนักเรียนของฉันอีกเลย ทั้งหมดเป็นความผิดของตนเอง...ฉันเองที่ไม่พยายามทำหน้าที่ของคนเป็นอาจารย์!” หน้าตาไหลลงมาเป็นสายบนใบหน้าของเขา สำหรับผู้ชายคนหนึ่งที่มีนิสัยอ่อนแอ การดูถูกเหยียดหยามที่เขาได้รับมาหลายปี ความทุกข์แสนสาหัสที่ถูกกักเก็บมานานแสนนาน ดูเหมือนทั้งหมดจะปะทุออกมาในนาทีนี้

ชายหนุ่มเงยไปครู่หนึ่ง “ถ้าอย่างนั้นคุณยินดีที่จะชดเชยความผิดของคุณไหม”

“ยินดี ยินดี! ขอแค่คุณปล่อยนักเรียนของฉันไปก็พอ” อุ๋หยินอุ๋เร่งร้อนตอบกลับ เจ้าต่างหูเหลืองที่เดิมที่สิ้นหวังว่าจะรอดแล้ว ในเวลานี้ กลับเห็นโอกาสรอดตายอีกครั้ง

ชายหนุ่มใช้ปลายเท้ากวาดเบาๆ ขวานที่เจ้าผมหยิกทำตกไว้ที่พื้น ก็ถูกเตะให้ไปอยู่เบื้องหน้าของอุ๋หยินอุ๋ จากนั้นเขาก็พูดด้วยเสียงเย็นชา

“ตัดมือซ้ายของคุณซะ”

“อะไรนะ” อุ๋หยินอุ๋งเยยหน้าขึ้นมาด้วยความมั่งงัน

“ตัดมือซ้ายของคุณซะ” ชายหนุ่มพูดซ้ำอีกหนึ่งรอบ “ทำแบบนั้นแล้วผมจะปล่อยพวกเขาไป”

เห็นได้ชัดว่าอุ๋หยินอุ๋งตกใจกับเงื่อนไขที่แสนน่ากลัวนี้ เขาอ้าปากค้างพูดตะกุกตะกัก “นี่...นี่...”

“คุณเลือกเอาเถอะ ผมไม่บังคับ” ชายหนุ่มพูดไปด้วย นิ้วชี้และนิ้วกลางของมือขวาก็ยกขึ้นมาด้วย

เจ้าต่างหูเหลืองเห็นได้ชัดเจนวาระหว่างนิ้วมือทั้งสองนั้นคือคมมีดที่ส่องแสงออกมา เขาสะบัดตัวอยู่สองครั้งแต่ก็เสียแรงเปล่า ขณะเดียวกันก็ใช้สายตาอ่อนวอนมองไปที่อุ๋หยินอุ๋ง เพราะถูกรัดไว้แน่นหนา เขาจึงทำได้เพียงพยายามเปล่งเสียงออกไป “อาจารย์...”

“ได้โปรดรอก่อน...” อุ๋หยินอุ๋งขัดขวางการกระทำของชายหนุ่มอีกครั้ง จากนั้นจึงบังคับให้ตัวเองหยิบขวานคมกริบเล่มนั้นขึ้นมา

สายตาของชายหนุ่มเองก็ปรากฏให้เห็นถึงความคาดหวังบางอย่าง

เหมือนว่าจะเป็นการสร้างความกล้าหาญให้กับตัวเอง อุ๋หยินอุ๋งร้องตะโกนเสียงแหบแห้ง “อ้าก -” พร้อมกับเสียงตะโกนนั้น เขาก็ยกขวานขึ้นสูงด้วย ใบมีดตรงกับข้อมือซ้ายที่วางราบไปกับพื้น ที่น่าเสียดายก็คือสุดท้ายแล้วความกล้าหาญของเขากลับไม่สามารถสะสมได้มากเพียงพอเมื่อเสียงตะโกนสิ้นสุดลง ขวานกลับไม่ได้ฟันลงมา แต่ร่วงหล่นอย่างไร้เรี่ยวแรง

ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง มือขวากจรัดผ่านลำคอของเจ้าต่างหูเหลือง ฝ่ายหลังจำต้องรับชะตากรรมเดียวกับเจ้าผมหยิก เมื่อศพของเขาร่วงลงไปกองอยู่กับพื้น ดวงตาที่เลือกไปนอนดูนั้นจืดจางไปที่อุ๋หยินอุ๋งพอดี ผู้อาวุโสที่น่าสงสารเหมือนโดนไม้ตีกลางแสกหน้า เขาหมดเรี่ยวแรงนั่งนิ่งอยู่บนพรม ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

หลังจากนั้น เสียงกรีดร้องของเด็กผู้หญิงก็เรียกให้อุ๋หยินอุ๋งตื่นขึ้นจากสภาวะที่มึนทึบ เขาเห็นชายหนุ่มคนนั้นกำลังเดินเข้าไปที่มุมห้องเพื่อ

บีบเด็กนักเรียนคนเดียวที่ยังเหลืออยู่ เด็กหญิงขดตัวเป็นก้อนกลม ศีรษะมุดลงลึกอยู่ในอ้อมแขนตัวเอง เหมือนนกกระจอกเทศที่หลบหนีความน่าสะพรึงกลัวซึ่งเข้าจู่โจมอย่างเสียแรงเปล่า

ชายหนุ่มยื่นมือซ้ายออกมา คิ้วผมสีแดงของเด็กหญิงเอาไว้แน่น แล้วดึงเธอขึ้นมา เด็กหญิงไม่มีแม่แต่เรียวแรงจะดิ้นรนหลบหนี เธอร้องไห้ไม่เป็นเสียงเอ่ยอ้อนวอน “อาจารย์...ช่วยหนูด้วย อาจารย์...”

อุ้ยฮินอุ้ยตะโกนคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกครั้ง ครั้งนี้เขาไม่ต่างไปจากคนเสียสติ หลังจากที่ยกขวานในมือขึ้นก็ฟันฉับลงมาโดยไม่มีการหยุดคิดใดๆอีก การฟันครั้งนี้ทั้งแรงทั้งแม่นยำ มือซ้ายของเขาหลุดออกจากข้อมือไปในทันทีทันใด

เด็กผู้หญิงตกใจหนึ่งอึ้ง เธอหยุดร้องไห้ หลังจากนั้นก็ดิ้นรนสุดชีวิตเพื่อกระโจนเข้าไปหาอาจารย์ ชายหนุ่มปล่อยมือได้เหมาะสมเวลา ถอยหลังไปอีกฝั่งอย่างเงียบเชียบ

อุ้ยฮินอุ้ยกุมข้อมือที่ขาดของตัวเองเอาไว้แน่น เพื่อไม่ให้เลือดไหลออกมาเร็วเกินไป เขาร้องครวญเสียงต่ำ พยายามอดกลั้นความเจ็บปวดมหาศาลเต็มที่ สายตาของเขาจ้องเขม็งไปที่ชายหนุ่มคนนั้น นัยน์ตาปรากฏความแข็งแกร่งและเด็ดเดี่ยวอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“อาจารย์...อาจารย์...” เด็กหญิงร้องไห้ออกมาอีกครั้ง แต่เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าแทนที่ความหวาดกลัวก่อนหน้านี้ เธอเก็บมือที่ขาดของอาจารย์ขึ้นมา เอามากอดไว้แน่นที่หน้าอกของตัวเอง

อุ้ยฮินอุ้ยสัมผัสได้ถึงความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน ใบหน้าของเขาถึงกับปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆหนึ่งครั้ง เหมือนดั่งได้ทำเรื่องที่มีความหมายมากเรื่องหนึ่งสำเร็จ เขาเก็บใบมีดที่เต็มไปด้วยเลือดขึ้นมา ก้าวยาวๆออกไปทางประตู ขณะเดียวกันก็ทิ้งประโยคเบาๆไว้ให้กับอาจารย์และศิษย์สองคนที่อยู่ในห้องนั้น

“ฉันลงทัณฑ์สำเร็จแล้ว เด็กน้อย เธอตายไปแล้วหนึ่งครั้ง นับจากวันนี้ไปเธอจงทำความเข้าใจความหมายของชีวิตซะใหม่ ส่วนคุณ—”

เขามองไปที่ผู้หญิงนั้นอย่างมีความหมายแฝง “ในที่สุดคุณก็มีความกล้าหาญ และความรับผิดชอบที่อาจารย์พึงมีแล้ว...”

และนี่ก็เป็นประโยคสุดท้ายที่ผู้หญิงนั้นได้ยิน

จากนั้น ความเจ็บปวดมหาศาลและการแบกรับความกดดันทางอารมณ์ที่มากมายก็ทำให้ชายชราวัยไม่ใกล้ฝั่งผู้นั้นสลบแน่นิ่งลงไป

19.35 น. สถานีรถไฟเมืองมณฑล

เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนสำหรับผู้เดินทางพอดี ในห้องนั่งรอของผู้โดยสารภายในสถานีรถไฟจึงมีแต่คนเดินสวนกันขวักไขว่รูปร่างสีล้นมากมายมองดูแล้วสับสน

นี่ควรจะเป็นสภาพแวดล้อมที่หลัวเพยชื่นชอบ เขาสามารถสังเกตเห็นบุคคลที่แต่งตัวในรูปแบบต่าง ๆ วิเคราะห์อาชีพ หรือสัญชาติของพวกเขา ได้รับความรู้สึกสุขทุกข์ของพวกเขา คาดเดาถึงการกระทำของพวกเขาที่จะเกิดขึ้น...เรื่องราวต่าง ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ เคยทำให้เขามีความสุขจนไม่รู้สึกละอาย

แต่ในเวลานี้หลัวเพยกลับไม่มีอารมณ์นั้น เพราะเขากำลังดูข่าวหนึ่ง ที่ออกอากาศอยู่ในโทรทัศน์ ตัวเครื่องโทรทัศน์แขวนไว้กับเพดาน ดังนั้นหลัวเพยจึงทำได้แค่เงยหน้าของตัวเองให้ได้สี่สิบห้าองศา บวกเข้ากับสี่หน้าจอต้อของเขาแล้ว ลักษณะจึงเหมือนพวกงูที่มุดอยู่ข้างไม่มากก็น้อย

ภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์คือภาพร้านอาหารบู้ฟางหยวนที่เกิดขึ้นระเบิด แพทย์นิติเวชถือถุงพลาสติคสีดำหนักอึ้งเดินผ่านหน้าเลนส์ไปแน่นอนว่าหลัวเพยรู้ว่าข้างในถุงนั้นใส่อะไรเอาไว้

แต่เขาให้ความสนใจกับเสียงของผู้ประกาศข่าวมากกว่า

“...สำหรับเหตุระเบิดที่เกิดขึ้นบนถนนชิงเจิงเมื่อช่วงบ่ายของวันที่ 25 ขณะนี้ได้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงในเบื้องต้น เหตุระเบิดทำให้มีผู้เสียชีวิตสองราย ไม่มีผู้บาดเจ็บ หนึ่งในผู้เสียชีวิตคือ กัวเหมยหฺราน เจ้าของร้านอาหารบู้ฟางหยวนที่เกิดเหตุระเบิด และผู้เสียชีวิตอีกรายคือ หยวนจื่อปัง ผู้ก่อเหตุระเบิดในครั้งนี้ จากการเปิดเผยของทางตำรวจ ยังมีคดีระเบิด

อีกคดีหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสิบแปดปีก่อนก็เป็นฝีมือของหยวนจื้อปังคนนี้ การระเบิดในครั้งนั้นก็ทำให้มีผู้เสียชีวิตสองรายเช่นเดียวกัน ขณะเดียวกันทางตำรวจเชื่อว่า หยวนจื้อปังคือฆาตกรต่อเนื่องที่ฆ่ายายว่ายูเมินดีสและคดีฆาตกรรมมากมายที่เกิดขึ้นในเมืองนี้ก็เป็ฝีมือของเขา หนึ่งในนั้นรวมถึงคดีหญิงสาวขับรถบีเอ็มดับเบิลยูที่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยมจนเป็นที่กล่าวถึงไปทั่วในสังคมโซเซียล การเสียชีวิตของหยวนจื้อปังเป็นการประกาศให้รู้ว่าเงามืดของฆาตกรร้ายที่แฝงคลุ่มอยู่ในจิตใจของชาวเมืองได้สลายหายตามไปด้วย และนี่คือข้อมูลส่วนบุคคลของฆาตกรหยวนจื้อปังที่ทางตำรวจได้ประกาศให้ทราบ

“หยวนจื้อปัง เพศชาย ปีนี้อายุ 41 ปี เป็นคนต่ำปลอู่เจ็ง เมืองมณฑล สิบแปดปีก่อนขณะที่เกิดเหตุเป็นนักเรียน จากวิทยาลัยตำรวจเมืองมณฑล เป็นนายตำรวจฝึกหัดแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมือง สิบแปดปีก่อนหลังเกิดเหตุระเบิด หยวนจื้อปังได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาใช้ชื่อปลอมว่าหวงเส้าผิง ขณะที่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในบ้าน ก็ได้วางแผนชั่วร้ายในการก่ออาชญากรรมครั้งต่อไป เมื่อไม่นานมานี้หลังจากที่เขาก่อคดีอีกครั้ง ก็ถูกเจ้าหน้าที่กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมืองติดตามร่องรอยได้อย่างรวดเร็ว ภายใต้สถานการณ์ที่สิ้นหวัง หยวนจื้อปังวางแผนจุดระเบิดฆ่าตัวตายเมื่อวานนี้ แสดงถึงความบ้าคลั่งเป็นครั้งสุดท้าย...”

เมื่อถึงคำบรรยายท่อนสุดท้ายของพิธีกร บนหน้าจอปรากฏรูปภาพของหยวนจื้อปังเมื่อสิบแปดปีก่อน ชายหนุ่มเจ้าสำอางคนนั้นที่สวมชุดตำรวจ ภาพลักษณะภายนอกที่หล่อเหลาส่งงาม รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความสดใส ซ่างทำให้ยากจะนึกภาพความเกี่ยวข้องกันระหว่างเขากับฆาตกรต่อเนืองยิ่งนัก ผู้ชมมากมายที่อยู่รอบกายหลั้วเพียงขณะนี้ล้วนอดไม่ได้ที่จะส่งเสียงทอดถอนใจด้วยความตกตะลึง

ส่วนหลั้วเพียงนั้นเต็มไปด้วยอารมณ์อันลึกล้ำ เขาารู้ดีว่าตัวเองไม่มีทางลืมภาพเหตุการณ์สุดท้ายที่ตนสบตากับหยวนจื้อปังไปได้ บุญคุณความแค้นทั้งหมดเมื่อสิบแปดปีก่อนก่อตัวขึ้นอย่างเข้มข้นในช่วงเวลานั้น

เพื่อนที่เคยสนิทที่สุดของเขา สุดท้ายแล้วต้องเดินลงนรกไปอย่างเดียวดาย หลังการสบตาในครั้งนั้น

ใครกันแน่ที่ทำให้เขากลายเป็นตัวประหลาดเช่นนั้น เวลาหนึ่งวันเต็ม ที่หลัวเพยครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้อย่างเจ็บปวด และที่เจ็บปวดยิ่งกว่าก็คือ เขาไม่มีทางหาคำตอบที่ถูกต้องได้เลย

หลังจากข่าวท่อนั้นจบลง หลัวเพยสายหัวถอนหายใจเบาๆ หนึ่งที่ เขาเบียดตัวออกมาจากกลุ่มคน เดินไปทางช่องตรวจตั๋ว อีกยี่สิบนาที กวารถไฟไปหลงโจวจะออกจากสถานี ตอนนี้สามารถตรวจตั๋วและเข้าไป รอในสถานีได้แล้ว

ไปจากเมืองนี้จะทำให้ลืมความทรงจำอันเจ็บปวดได้หรือไม่ หลัวเพย รู้ว่าคำตอบคือไม่ เพราะเขาเคยจากไปแล้วถึงสิบแปดปี แต่พออดีตถูกดึง กลับมาฉายซ้ำใหม่อีกครั้ง เขาก็ยังคงเจ็บปวดจนใจแทบสลายเช่นเดิม

ยังไม่ต้องพูดถึงบางครั้งที่โชคชะตาไม่ยอมปล่อยให้คุณจากไปง่ายๆ

หลัวเพยเดินมาถึงช่องตรวจตั๋ว ขณะที่เขากำลังจะยื่นตั๋วรถไฟให้กับ พนักงานตรวจตั๋ว เสียงเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นไม่ไกลจากด้านหลังเขาเท่าไรนัก

“คุณตำรวจหลัว โปรตหยุดก่อน”

เสียงของผู้หญิงที่ฟังคุ้นเคย อ่อนโยนและนุ่มนวล แต่กลับเต็มไปด้วยความสามารถมาถึงตัวอย่างรวดเร็ว

หลัวเพยหันหลังกลับ เขามองเห็นอาจารย์จิตวิทยาผู้งดงาม มูเจี้ยน-อวี่น ข้างกายของผู้หญิงสาวยังมีผู้ชายสวมชุดตำรวจอีกสองคน ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ที่สวมแว่นตากับผมยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เจิงรื่อหัว ส่วนอีกคนหนึ่งรูปร่างไม่สูงนัก คล้ายพวกเด็กเนิร์ดนิดๆ นั่นก็คือผู้ช่วยของผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม อิ่นเจี้ยน

คนพวกนี้ล้วนเป็นสมาชิกชุดสืบสวนพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ พวกเขา มารวมตัวกันได้เนื่องจากติดตามร่องรอยของ Eumenides

หลัวเพยเห็นคนทั้งสามส่งรอยยิ้มมาให้ แม้ว่าพวกเขาจะเคยสงสัย ตนมาก่อน แต่การทำงานร่วมกันเมื่อไม่กี่วันมานี้ทำให้เกิดช่วงเวลาดีๆ ที่ควรค่าแก่การระลึกถึงมากมาย

พวกเขาคงมาส่งฉันสินะ หัวเพยคาดเดาอยู่ในใจ แต่การคาดเดาของเขาไม่แม่นยำเอาเสียเลย หลังจากที่คนทั้งสามเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหัวเพยแล้ว มู่เจี้ยนอวี่นจึงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “คุณตำรวจหัว คุณกลับไปไม่ได้”

หัวเพยอึ้งเล็กน้อย “ทำไมละ”

“เพราะว่าภารกิจของพวกเรายังไม่จบ หยวนจื่อปังตายแล้ว แต่ผู้สืบทอดของเขา ยูเมินดิสอีกคนยังมีชีวิตอยู่ ขอนี้คุณรู้ดี” เจิงรื่อหัวพูดถึงตรงนี้ก็ยกคิ้วหัวตาพูดเสียงกตต่ำ “ชาวไร่สาระพวกนั้นนำเสนอแต่เรื่องแหกตา รอให้คดีต่อไปของยูเมินดิสถูกเปิดเผยออกมาก่อนเถอะ ดูซิว่าพวกเขาจะแก้ข่าวกันยังไง”

ที่แรกหัวเพยพยักหน้าเห็นด้วย แต่จากนั้นก็ส่ายหน้า “ผมรู้ แต่จำเป็นต้องกลับไป หน่วยของผมอยู่ที่หลงโจว ที่มาครั้งนี้ ผมลาหยุดไว้แค่สัปดาห์เดียว ที่โน่นยังมีอีกหลายเรื่องรอให้กลับไปจัดการ”

เจิงรื่อหัวหัวเราะฮึๆ และบอกว่า “เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาแล้ว”

หัวเพยเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ ไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย แต่กลับเห็นมู่เจี้ยนอวี่นส่งยิ้มมาให้ จากนั้นเธอก็ส่งสายตาให้กับอันเจี้ยนที่ยืนอยู่ด้านข้าง

อันเจี้ยนเปิดกระเป๋าถือที่พกมาด้วย หยิบกระดาษหนึ่งแผ่นที่พับเป็นสี่เหลี่ยมเรียบร้อยออกมา ยื่นให้กับมือของหัวเพยด้วยท่าทางจริงจัง

หัวเพยคลี่กระดาษสี่เหลี่ยมแผ่นนั้นออก ก็เห็นตัวอักษรสีดำขนาดใหญ่สามคำอยู่ด้านบน ‘คำสั่งย้าย’ ใจเขากระตุกหนึ่งที่ รีบอ่านรายละเอียดที่อยู่ด้านล่างอย่างรวดเร็ว

เนื้อหาหลักระบุเอาไว้ว่า

จากคำแนะนำของผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม แห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติจากกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล มีคำสั่งโยกย้ายผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองหลงโจว หัวเพยให้เข้ารับตำแหน่งรักษาการผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมประจำเมือง

มณฑลเป็นการเร่งด่วน หน้าที่หลักคือเป็นผู้ดำเนินการ “ชุดสืบสวนพิเศษ
สี่หนึ่งแปด” ทั้งหมด สำหรับตำแหน่งผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม
เมืองหลวงใจ หน่วยงานที่รับผิดชอบประจำเมืองจะเป็นผู้ดำเนินการต่อไป

ด้านล่างต่อจากนั้นคือวันเวลาและการลงนามของกองบัญชาการ
รักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมือง

หลิวเฟยยังคงจมจ่อมอยู่ในอารมณ์ตกตะลึงและแปลกใจ ฝ่าย
อื่นเจี้ยนที่ยืนอยู่ด้านข้างทำความเคารพด้วยท่ามาตรฐานเรียบร้อย “ผู้การ
หลิว”

หลิวเฟยพบคำสั่งย้ายให้เรียบร้อยใหม่อีกครั้ง จากนั้นก็เอามือจับ
คางของตัวเอง พุดด้วยความปลงอนิจจัง “นี่มัน...นี่มันกะทันหันเกินไป
หน่อยไหม”

“กะทันหันจริงอย่างที่คุณว่านั่นแหละ” มู่เจี้ยนอ้วนและเจิงรื่อหัว
สบตากันหนึ่งครั้ง พุดพร้อมรอยยิ้ม “การต่อสู้ของพวกเรากับยูเมนิดีส
บางที่ตอนนี้ต่างหากถึงถือว่าเริ่มต้นขึ้นอย่างแท้จริง”

“คำสั่งโยกย้ายครั้งนี้อนุมัติได้เร็วขนาดนี้ หลักๆ แล้วก็เพราะ
ผู้บัญชาการชงเน้นย้ำเป็นพิเศษ” อื่นเจี้ยนเข้าใจเรื่องภายในมากที่สุด เขา
อธิบายให้หลิวเฟยฟังว่า “ผู้บัญชาการชงอยากให้คุณไปหาเขาโดยเร็วที่สุด
เพื่อร่วมกันปรึกษาแผนการทำงานขั้นต่อไป”

“ผู้บัญชาการชง? คนที่คุยกับท่านเฮ้าในคืนที่ผู้กองส่งธนูฆ่าตาย
คนนั้นนะเหรอ” หลิวเฟยย้อนคิดภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น ผู้บัญชาการ
ชงช่วยสร้างเสริมกำลังใจให้กับท่านเฮ้าที่อารมณ์ผิดปกติกได้เป็นอย่างมาก
คนคนนั้นมีความกล้าหาญและเด็ดขาดของผู้นำอย่างแท้จริง

อิ่นเจี้ยนพยักหน้า “เขานั้นแหละ” ขณะที่พุดสีหน้าของชายหนุ่ม
ปรากฏความกระอักกระอ่วนและละอายใจ เรื่องที่หลิวเฟยพุดถึงในคืนนั้น
อิ่นเจี้ยนตระหนักรู้ว่าการตายของสงหยวนต้องเกี่ยวข้องกับท่านเฮ้าอย่าง
แน่นอน แต่เขากลับไม่ได้พูดความจริงออกมาให้ทันเวลา ทำให้สุดท้าย
ท่านเฮ้าถลาลึกจนต้องตกเป็นหมากตัวสำคัญที่อยู่ในกำมือของ Eumenides
หลิวเฟยรู้ว่าอิ่นเจี้ยนกำลังคิดอะไรอยู่ เขาตบไหล่ของอีกฝ่ายเบาๆ

“คนเราย่อมมีช่วงเวลาที่ทำผิดพลาด...แค่ไม่ทำความผิดเดิมซ้ำสองก็พอ” เขาปลอบคนหนุ่มให้สบายใจ จากนั้นจึงมองไปที่ผู้เขียนอวีนและเงยร้อหัว “เอาละ พวกเราออกเดินทางกันเถอะ”

กระดาศสิ่งย้ายแผ่นเดียวกวาดเอาความรู้สึกเจ็บเหงาของหลัวเพยหายเกลี้ยง เลือดของเขาปะทุเดือดขึ้นรุนแรง

ใช่แล้ว ตอนนี้อย่างหากที่การต่อสู้ถือว่าได้เริ่มต้นขึ้นอย่างแท้จริง!

20.46 น. ห้องสืบสวน กองสืบสวนอาชญากรรม กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธาณะประจำเมือง

อินเจียนเดินเข้าไปในห้องไต่สวนด้วยอารมณ์ซับซ้อนถึงขีดสุด เขากำลังจะเผชิญหน้ากับผู้ต้องสงสัยที่พิเศษมากคนหนึ่ง สำหรับเขาแล้วความผิดของผู้ต้องหาคนนี้ชัดเจนยิ่งนักในความเป็นจริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าการสอบสวนครั้งนี้เป็นครั้งที่ยากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตการทำงานเป็นตำรวจสายอาชญากรรมของเขา

ไม่เพียงแต่อินเจียนเท่านั้นที่มีความรู้สึกเช่นนี้ เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ในห้องไต่สวนก็รู้สึกไม่ต่างกัน

ในความเป็นจริงแล้ว การไต่สวนหานเข้าดำเนินมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม แต่ในบันทึกการไต่สวนกลับยังไม่มียรายละเอียดคืบหน้าที่มีค่าพอปรากฏให้เห็น ในสายตาของเจ้าหน้าที่สอบสวน ภาพลักษณ์ผู้บัญชาการที่มีอำนาจจนไม่สามารถต่อต้านได้ของหานเฮ่านั้น ได้หยั่งรากลึกมาเนิ่นนานแล้ว ต่อให้เวลานี้ คนคนนี้ก็กลายเป็นผู้ต้องสงสัยที่ยืนอยู่หลังลูกกรงเหล็ก พวกเขา ก็ยังไม่สามารถปรับจิตใจให้ยอมรับความแตกต่างมหาศาลนั้นได้ด้วยเหตุนี้หานเฮ่าจึงได้รับการปฏิบัติที่ตึกว่าหนักโทษทั่วไปมากมาย ขนาดกุญแจมือของเขาก็ยังถูกปลดออก

ในอีกด้านหนึ่ง เทคนิคการไต่สวนมากมายที่ผู้ไต่บังคับบัญชาพวกนี้นำมาใช้ ก็ล้วนได้รับการถ่ายทอดมาจากหานเฮ่าทั้งสิ้น ตอนนี้อย่างกลับต้องเอาเทคนิคเหล่านั้นมาใช้กับตัว ‘อาจารย์’ เอง เรื่องที่น่าหัวเราะเยาะในสายตาของผู้เชี่ยวชาญแบบนี้ ใครบ้างจะทนอยู่อย่างไม่สะทกสะท้านได้

ตั้งนั้นหลังจากที่อินเจียนเข้าห้องมา จ้าวเจิงลี่ เจ้าหน้าที่ที่เดิมทีทำหน้าที่ดำเนินการสอบสวน จึงลุกขึ้นไปยืนหน้าอินเจียนในทันที แล้วกระซิบ “คุณมาได้สักที รีบมารับไม่ต่อเร็วๆ เข้า งานนี้ผมทำต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ”

“เกิดอะไรขึ้น” อินเจียนกตเสียด่าถาม

“เขาไม่พูดอะไรสักอย่าง บอกแค่ว่าจะรอคุณมา”

อินเจียนพยักหน้า “เข้าใจแล้ว คุณถอยไปก่อนเถอะ”

จ้าวเจิงลี่เหมือนได้ปลดปล่อยภาระอันหนักอึ้งออกไป ถอนหายใจยาวหนึ่งครั้ง แล้วถอยออกไปรอนอกห้อง ตอนนี้อินเจียนจึงนั่งลงบนที่นั่งของเขาที่ว่างอยู่

หานเฮ่าที่อยู่ในคูกมองอินเจียนโดยไม่ปริปากพูดอะไร ดวงตาทั้งสองของเขาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย

“ผู้การหาน...” อินเจียนลั้งเล ไม่รู้ว่าควรเริ่มพูดจากตรงไหน

“หี” หานเฮ่าหัวเราะเสียงเย็นชาหนึ่งที “ยังเรียกผมว่าผู้การหานทำไมอีก ตอนนี้คุณควรเรียกผมว่าผู้ต้องสงสัยหานเฮ่า! เมื่อก่อนนี้ผมสอนคุณว่ายังไง หากแพ้อำนาจของฝ่ายตรงข้าม การสอบสวนของคุณก็แพ้ไปแล้วครึ่งหนึ่ง!”

“ผู้...ผู้การหาน...” อินเจียนพยายามอยู่สักพัก แต่ก็ยังคงไม่สามารถเปลี่ยนคำเรียกได้ เลยถือโอกาสสวางอำนาจของตัวเองลง ใช้น้ำเสียงอ่อนหวานเสียดสามส่วน “คุณอย่าทำให้พวกเราลำบากใจอีกเลย เหตุการณ์เป็นยังไงก็พูดไปตามความจริงเถอะครับ!”

ท่าทางเช่นนี้ของเขากลับทำให้หานเฮ่าเป็นฝ่ายอึ้งเสียเอง หลังจากตีฝ่ายหลังเงิบไปพักใหญ่ ถึงได้ถามกลับมา “คุณมาได้ยังไง”

“ทางกองเป็นฝ่ายจัดการ” อินเจียนลั้งเลเล็กน้อย แล้วจึงเลือกบอกความจริง “ด้วยเรื่องของการโยกย้ายบุคลากร...กลัวเพยจะกลายเป็นผู้รักษาการตำแหน่งผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมประจำเมืองมณฑล”

หานเฮ่ารู้สึกได้เพียงว่าความโกรธโหมกระพืออยู่ในทรวงอก คับแค้นใจเกินรับได้ ต้องเข้าใจว่ามนุษย์นั้นกลัวการถูกเปรียบเทียบกับ ระยะเวลาสั้นๆ

เมื่อวันสองวันก่อน หลัวเฟยคนนี้ยังเป็นผู้ต้องสงสัยในสายตาของตนอยู่เลย แต่ตอนนี้สภาพของทั้งสองกลับสลับกันอย่างสิ้นเชิง การได้รับข่าวแบบนี้ กะทันหัน เป็นเรื่องที่ทำให้คนยอมรับได้ยากเหลือเกิน

เวลาผ่านไปนานมาก หานเข้าถึงได้กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง غامด้วยเสียงหัวเราะขมขื่น “เขาเข้ารับตำแหน่งเมื่อไหร่”

“คำสั่งโยกย้ายประกาศออกไปแล้ว พรุ่งนี้ก็จะเข้ารับตำแหน่งได้อย่างเป็นทางการ”

“ดีนี่” หานเข้าหลับตาลง ถอนหายใจเบาๆ หนึ่งครั้ง “มาทันการ สอบสวนผมพอดี คราวนี้เขาก็มีโอกาสดำเนินคดีแล้ว”

เห็นได้ชัดว่าอินเจี้ยนไม่คิดว่าหลัวเฟยจะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่าง หานเข้า แต่เขาก็ยังพูดเก๋ๆ ล้อม “ผู้การหาน คุณอย่าถ่วงเวลาจนเขา มาเลย เรื่องเป็นยังไงก็บอกพวกเรามาเถอะ ยังไงทุกคนก็ล้วนเป็นพี่น้อง ของคุณ จะยังงี้ก็ไม่ทำให้คุณลำบากใจหรอก...”

น้ำเสียงของอินเจี้ยนจริงใจ หานเข้าเองก็รู้สึกซาบซึ้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่หลังจากเงียบไปพักใหญ่ เขาก็ยังคงสายหน้า “วันนี้พูดไม่ไหว แล้ว...ผมเหนื่อยมาก อยากพักผ่อนดี ๆ สักหน่อย”

“ก็ได้” ภายใต้อากาศแบบนี้ อินเจี้ยนเองก็ยินดีที่จะหาทาง หลีกเลียงความลำบากใจให้กับตัวเองเช่นกัน เขามองเจ้าหน้าที่สองคนที่อยู่ ข้างๆ “พวกคุณพาผู้การหานไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

“คือว่า...” เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยคนหนึ่งดูเหมือนจะสับสนเล็กน้อย غامชื่อ ๆ ออกมา “พาไปยังใครครับ”

อินเจี้ยนกัดริมฝีปาก โยนกุญแจมือคู่หนึ่งลงไปแรงๆ บนโต๊ะ “พาไป ยังไงอะไร ก็ทำตามระเบียบสิ”

“ครับผม!” เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยรีบตอบรับ แต่พอเขาหยิบกุญแจมือ แล้วมายืนอยู่ต่อหน้าหานเข้ากลับทำท่ากลัวหวงอีกครั้ง “ผู้การหาน ผม...”

หานเข้าเองก็ไม่ทำให้อีกฝ่ายลำบากใจ เขาเป็นฝ่ายยื่นมือออกมาเอง “ใส่เถอะ”

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยคนนั้นใส่กุญแจมือหานเข้าไปด้วย พูดไปด้วย

“ของที่อยู่ในตัวคุณ...ต้องเอาออกให้หมด”

ห่านเฮ่ายกแขนขึ้น ให้เจ้าหน้าที่คนนั้นล้วงของที่อยู่ในกระเป๋าอย่าง กุญแจ เอกสาร กระเป๋าเงิน มือถือ เป็นต้น ออกมาให้หมด หลังจาก เอาของทุกอย่างออกมาเรียบร้อยแล้ว สายตาของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยก็จ้อง ไปที่คอของห่านเฮ่า

ตรงนั้นแขวนจี้สีทองเอาไว้ ตามระเบียบแล้ว นี่ก็จำเป็นต้องถอดออก เช่นเดียวกัน

ห่านเฮ่าเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย จึงพูดเนิบๆ ว่า “ข้างในนี่ เป็นรูปลูกชายฉัน”

เจ้าหน้าที่คนนั้นหันไปขอความช่วยเหลือจากอื่นเจี้ยน

อื่นเจี้ยนลั้งเลเล็กน้อย “คุณตรวจสอบจี้อันนั้นหน่อยละกัน”

จี้ที่คอมองดูแล้วไม่มีปัญหาอะไร จริงๆ แล้วมันคือจี้ครอบกระจก ที่ทำมาจากทองแดง พอเปิดฝาออก ด้านล่างตัวล็อกของกระจกมีแค่ รูปใบหนึ่งอยู่จริง ๆ ในรูปคือใบหน้าอ้วนกลมประดับรอยยิ้มของเด็กชาย วัยประมาณเจ็ดแปดขวบ ทำให้คนรู้สึกเอ็นดู

จี้ห้อยคอแบบนี้มีภัยแฝงที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยอย่างเดียว คืออาจถูกนำไปกลืนเพื่อฆ่าตัวตาย แต่อื่นเจี้ยนเชื่อว่าห่านเฮ่าไม่มีทาง ทำเช่นนั้นเด็ดขาด ดังนั้นสุดท้ายแล้วเขาจึงอนุญาตให้ห่านเฮ่าสวมจี้นี้ไว้ กับตัวได้

ความคิดของห่านเฮ่าปะทุเดือดขึ้นมา แต่ความเปลี่ยนแปลงนี้ ไม่ปรากฏออกมาบนใบหน้าเขาแม้แต่นิดเดียว

เขาเตาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเจ้าหน้าที่ไม่มีทางเอาตัวล็อกออกเพื่อเปิด รูปนั้นดูอีกที ดังนั้นจึงไม่มีใครเห็นสายลวดเหล็กชิ้นหนึ่งที่ซ่อนอยู่หลัง รูปใบนั้น

สำหรับอดีตผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมที่มีเทคนิคแพรว-พราวแล้ว สายลวดเหล็กชิ้นหนึ่งที่ดูไม่มีค่านักกลับบรรจุความหวังมากมาย เอาไว้...

เวลา 21.03 น.

หลังจบภารกิจทุกครั้ง เขาจะต้องหาสถานที่รับประทานอาหารอร่อยสักหนึ่งมื้อ ช่วงนี้เขาหลงรักอาหารไต้หวัน³

ร้านอาหารไต้หวันชุน คือร้านอาหารไต้หวันที่ดีที่สุดของเมืองที่นั่นตกแต่งหรูหรา สภาพแวดล้อมเรียบหรูสวยงาม ลูกค้านส่วนใหญ่ที่มาใช้บริการล้วนแต่เป็นบุคคลชั้นสูงในสังคม

เมื่อมาถึงที่นี่ เขาแต่งตัวเหมือนพนักงานออฟฟิศหนุ่มที่ทันสมัยมากคนหนึ่ง เขามักจะมานั่งอยู่ตรงโต๊ะเล็กๆ ในมุมในสุดตัวนั้นเสมอ นี่คือตำแหน่งที่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดในร้านอาหารได้ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน การมองหาและได้ยึดครองตำแหน่งเช่นนี้ล้วนเป็นเรื่องที่เขาต้องทำเป็นอันดับแรก

เขารู้ว่าร้านอาหารเช่นนี้ต้องมีกล้องวงจรปิดแน่นอน ดังนั้นจึงสวมหมวกเก็บฝุ่นล่าสุดหนึ่งใบ ปีกหมวกตกลงมาดำมาก เขาไม่ต้องการทั้งภาพของตัวเองไว้ที่ใดทั้งสิ้น

ไปรอบทิศก่อนละมุนและสบายตา อุปกรณ์ที่ใช้นั้นโต๊ะอาหารมีสไตล์คลาสสิกเรียบง่าย วอลล์เปเปอร์ที่กำแพงทั้งสองข้างวาดเป็นลายต้นไม้สีเขียวสวยงามแบบเรียบๆ ไม่ฉูดฉาด...สภาพแวดล้อมเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

อยู่ที่นี้จิตใจของเขาสามารถสงบลงได้

แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้เขาพอใจยิ่งกว่าก็ยังคงเป็นอาหารที่จัดวางมาในงานชามเหล่านั้น

ลูกชิ้นหัวสิงห์ต้มน้ำใสหนึ่งถ้วย เนื้อนุ่มละมุนลิ้น รสของน้ำซุปรกกลมกล่อมไม่เลี่ยน เส้นแห้งหนึ่งถ้วย ฝีมือการหั่นประณีตนุ่มลิ้นคอแล้วก็ยังมีปลา

---

³อาหารไต้หวัน (淮扬菜) มีจุดเด่นที่การผสมผสานความสดของอาหารทางใต้และความกรอบนอกนุ่มในของอาหารทางเหนือ เน้นรสเค็ม สีสัน และความจัดจ้าน อาหารจะมีรสเค็มอมหวาน น้ำแกงน้ำซุปลีและบางทะเลสดลิ้น นอกจากนี้ยังพิถีพิถันในการคัดสรรวัตถุดิบ เน้นฝีมือในการใช้มีดที่ละเอียดประณีต ทำให้อาหารไต้หวันเป็นทั้งอาหารและงานศิลปะในตัวเอง

เช่นเดียวกับที่อาหารเสกชวนขาดความเผ็ดไม่ได้ อาหารไหวหยางเองก็ไม่อาจขาดก๊วยปลาสตๆ จากแม่น้ำได้ ตอนนี้เป็นฤดูกาลที่ปลา ก๊วย⁴ อ้วนท้วนสมบูรณ์พอดี ดังนั้นอาหารหลักบนโต๊ะคือปลา ก๊วยต้มซีอิ๊วหนึ่งจาน ปลาตัวกว้างนอนสงบนิ่งอยู่ในน้ำซุ๊ปเข้มข้น รอบๆ ประดับด้วยผักกวางตุ้งสีเขียวสด อาหารทั้งจานส่งกลิ่นหอมชนิดที่มอมเมาจิตใจคนออกมา

เขาคีบผักกวางตุ้งชิ้นหนึ่งเข้าปาก จากนั้นจึงวางตะเกียบลง ยกแก้วไวน์ชาสูงใบหนึ่งที่ตั้งอยู่ข้างหน้าขึ้นมา ไวน์องุ่นที่อยู่ในแก้วส่องประกายเป็นเงาสีแดงเข้ม เห็นได้ชัดว่าเป็นไวน์เกรดเยี่ยมที่บ่มมาอย่างดี แต่เขาไม่ได้รีบร้อนดื่ม แต่กลับค่อยๆ เคี้ยวผักกวางตุ้งชิ้นนั้น ทุกครั้งที่เคี้ยวกลิ่นหอมของปลา ก๊วยก็จะกระจายออกมาจากเส้นใยของต้นกวางตุ้ง ลอยอ้อยอิ่งอยู่ระหว่างกระพุ้งแก้มทั้งสอง รอจนเมื่อกลิ่นหอมนี้ค่อยๆ หายไป เขาถึงเอาแก้วไวน์ชาสูงที่ยกค้างไว้นานแล้วมาจ่อที่ริมฝีปาก ตี๋มลงไปหนึ่งจิบ

เป็นจิบที่เล็กมาก ๆ

อาหารอร่อยต้องจับคู่กับเหล้ารสเลิศ แต่เขารู้ว่าว่าแอลกอฮอล์จะลดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของเขาลง ขณะเดียวกันยังปลดปล่อยอารมณ์ที่แต่เดิมถูกเก็บกดเอาไว้ให้หลงระเริงด้วย เหตุผลข้อนี้อาจารย์สอนเขามาตั้งนานแล้ว และเขาก็เคยได้ประสบอันตรายนั้นด้วยตัวเอง

ดังนั้นแต่ไหนแต่ไรมาเขาจึงไม่เคยดื่มเยอะ

ยังดีที่ตอนนี้สิ่งที่เข้าคู่กับอาหารอร่อยไม่ได้มีเพียงแค่เหล้ารสเลิศ ยังมีความงดงามอีกหนึ่งอย่างที่เขาสถาปนิตผลิตผลิตไปกับมันได้เต็มที่

ดนตรี

เสียงดนตรีไพเราะดังมาจากกลางร้านอาหาร ตรงนั้นมีบ่อน้ำชุดเองขนาดประมาณสองจั้ง⁵ เวทีที่อยู่ตรงกลางบ่อน้ำถูกตกแต่งให้เป็นเขตการแสดงเล็ก ๆ

⁴ ปลาแมนดาริน

⁵ จั้ง (丈) หน่วยวัดของจีน หนึ่งจั้งประมาณ 3¹/₃ เมตร

ผิวน้ำสามารถสะท้อนคลื่นเสียงได้ เสียงที่ส่งออกมาจากเวทีการแสดงแบบนี้จะทำให้ได้ยินชัดเจนรื่นหูมากขึ้น ผู้ประกอบการยืมเทคนิคที่ใช้กันบ่อยในสวนดอกไม้คลาสสิกของจีนโบราณมาใช้ในร้านอาหารของตัวเอง เห็นได้ถึงความตั้งใจคิดอย่างฉลาดหลักแหลม

การแสดงมีหลายประเภท บางครั้งก็เป็นการเดี่ยวเปียโน บางครั้งก็เป็นการร้องเพลงของนักร้องหญิง และบางครั้งก็เป็นการเต้นรำสไตล์หมู่บ้านริมแม่น้ำที่อ่อนช้อยงดงาม... แต่พวกนี้ล้วนไม่ใช่สิ่งที่เขาชื่นชอบ ทุกครั้งที่เขามาที่นี่ ก็เพื่อรอคอยการเดี่ยวไวโอลินที่เริ่มขึ้นตอนสามทุ่มตรง

เสียงของไวโอลินบางครั้งก็สูงบางครั้งก็ต่ำมีชีวิตชีวา เหมาะสำหรับชำระล้างสิ่งสกปรกที่อยู่ในจิตใจของผู้คนมากที่สุด

นักดนตรีคือหญิงสาวเยาว์วัยคนหนึ่ง ใบหน้าของเธอสวยสดงดงาม ผมยาวสีนิลสะบัดพลิ้วไหวต่งหน้าตักไหลรินคลอเคลียอยู่ตรงไหล่ เสื้อรัดรูปแขนกว้างสีขาวบริสุทธิ์ช่วยพรรณนาให้เห็นถึงรูปร่างเล็กบางสะอึดสะอองของเธอได้อย่างเต็มที่ บวกเข้ากับกระโปรงยาวสีเขียวมรกต ทำให้เธอดูเหมือนดอกไม้สีขาวสะอาดที่ผลิบานอยู่ท่ามกลางน้ำสีมรกต

ขณะที่ทำการแสดงเธอมักจะหลับตาเสมอ บางทีการทำแบบนี้อาจจะยิ่งทำให้เธอจดจ่ออยู่กับการแสดงศักยภาพทางด้านดนตรีทั้งหมดที่มีได้อย่างเต็มเปี่ยม

เขาไม่รู้ว่าทำไมตนเองถึงได้ชอบดนตรีของเธอขนาดนี้ รู้แค่เขามีความรู้สึกประหลาดอย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าดนตรีนั้นกำลังชี้แนะเขา พาไปยังโลกสวยงามที่จากเขาไปไกลเนิ่นนานแล้ว

เมื่อเพลงบทหนึ่งใกล้จะจบลง เขาเรียกพนักงานมาหา

“เอาดอกไม้สีช่อที่ใหญ่ที่สุดมอบให้ผู้หญิงคนนั้นหนึ่งช่อ จดลงในบัญชีของฉัน” เขาก็หันหน้าพูด ปีกหมวกปิดบังใบหน้าทั้งหมดของเขา

มอบดอกไม้สดให้กับนักแสดงที่ตนชื่นชอบ คือธรรมเนียมอย่างหนึ่งของร้านอาหารหรูหายาก ราคาของดอกไม้แพงมาก แต่ร้านอาหารจะหักค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่งมอบให้เป็นค่าตอบแทนนักแสดงที่ทำการแสดง ในความเป็นจริงแล้วนี่คือการชมเชยและให้กำลังใจนักแสดงได้อย่างเห็นผล

จริงที่สุด

“ได้ครับ” พนักงานโคงตัวลงอย่างนอบน้อม “คุณผู้ชายต้องการจะให้บอกอะไรหรือไม่ครับ”

เขาส่ายหัว “แล้วก็ไม่ต้องบอกเธอด้วยว่าใครเป็นคนมอบให้”

“เข้าใจแล้วครับ” พนักงานโคงตัวแล้วจากไป และหลังจากที่หญิงสาวบรรเลงบทเพลงนี้จบแล้ว ดอกลิลี่ชื่อนั้นก็ส่งตรงไปอยู่ในมือของเธออย่างที่นัดหมายเอาไว้

หญิงสาวลุกขึ้นยืน ลิลี่ส่งกลิ่นหอมสดชื่นอยู่ตรงหน้าอกของเธอ เธอโคงตัวลงดำให้กับเหล่าผู้ชม เพื่อเป็นการแสดงถึงความขอบคุณ ขณะเดียวกันนั้นเธอก็ลืมตาขึ้นมา เหมือนว่าต้องการมองหาคนที่มอบดอกไม้ให้เธอคนนั้น

เขาไม่เคยต้องการให้ตัวเองถูกใครหาเจอ แต่ครั้งนี้เขากลับนั่งนิ่งไม่ขยับ รอรับสายตาจากหญิงสาวอย่างไม่สะทกสะท้าน

เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่มีทางมองเห็นตนเอง

บนใบหน้าอันสวยงามของหญิงสาวคนนั้น ประดับด้วยดวงตากกลมโตคู่หนึ่ง แต่กลับไร้ซึ่งชีวิตชีวา

เธอคือหญิงสาวตาบอดที่ดวงตาทั้งสองข้างมีอาจมองเห็นสิ่งใด

วันที่ 29 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 08.00 น.

หัวเพยมาที่ห้องทำงานผู้บัญชาการกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑลเป็นครั้งแรก ที่นี้เขาได้พบกับผู้บัญชาการซ่ง ผู้ที่โยกย้ายเขาเข้ามาอยู่ในกองสืบสวนอาชญากรรมเองกับมือ

เขาคือชายวัยกลางคนผู้มีอายุร่วมครึ่งร้อย ร่างของเขาไม่สูงนัก รูปร่างท้วมเล็กน้อยดูมีอันจะกิน ผมที่มีอยู่ก็ร่วงหายไปไม่น้อย กลางศีรษะจึงปรากฏให้เห็นเป็นเงามันขลับ แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่อาจบดบังลักษณะอันน่าเกรงขามที่เขา มี นั่นคือคุณสมบัติประเภทหนึ่งที่อยู่มาจากรายใน ไม่เสื่อมถอยไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

หัวเพยเปลี่ยนมาสวมชุดผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมแล้ว

เมื่อเผชิญหน้ากับหัวหน้าระดับสูงเขาจึงทำความเคารพตามวิธีของตำรวจอย่างเอจจริงเอจจัง

“ผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมหลัวเฟย มารายงานตัวครับ ผม!”

“หลัวเฟย...” เสียงผู้ชายที่เรียบ ๆ แต่มีพลังของผู้บัญชาการซ่งล่งเล่ไปพักใหญ่ สุดท้ายกลับพูดออกมาเพียงประโยคสั้น ๆ “หลายปีมานี้ ลำบากคุณแล้วนะ”

หลัวเฟยแสวงมุขขึ้นมาฉับพลัน ความรู้สึกในใจขึ้น ๆ ลง ๆ ประหนึ่งเกลียวคลื่น แต่เขาก็รีบกดความรู้สึกเหล่านั้นไว้ในส่วนลึกของหัวใจ บนใบหน้าของเขา นัยน์ตาทนกลั้นและเข้มแข็งเข้ามาแทนที่ความรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกเขาปิดบังออกไปอย่างรวดเร็ว

“หากปีนั้นไม่มีคดีเกิดขึ้น คุณคงได้มาเป็นลูกน้องของผมนานแล้ว” ผู้บัญชาการซ่งมองหลัวเฟย แล้วถอนหายใจเบา ๆ “คุณรู้ไหม ตอนนั้นกรมตำรวจทุกกรมล้วนพากันจับตามองนักเรียนสองคนที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่ประวัติศาสตร์ของวิทยาลัยตำรวจเคยมีมา คนหนึ่งคือคุณ อีกคนคือหยวนจื่อปัง”

หลัวเฟยมองสบสายตาของผู้บัญชาการซ่ง จากนั้นเขาจึงตอบกลับที่ละคำอย่างหนักแน่น “ตอนนี้ก็ยังไม่สายเกินไปครับ”

ผู้บัญชาการซ่งเผยรอยยิ้มบาง ๆ สำหรับลูกน้องแบบนี้ เขายังจำเป็นต้องพูดอะไรให้มากความอีกละ

“ไปเถอะ ไปจับเขาให้ได้!” นี่คือคำพูดสรุปสุดท้ายสำหรับการพบหน้าครั้งนี้ของเขา

15 นาทีต่อมา ในห้องประชุมกองบังคับการสืบสวนอาชญากรรม

สมาชิกของชุดสืบสวนคดีพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ มารวมตัวกันอีกครั้ง ตอนนั้นพวกเขากำลังดูวิดีโอคลิปสั้น ๆ คลิปหนึ่งที่ฉายออกมาจากเครื่องโปรเจ็กเตอร์

คลิปสั้นนี้ถ่ายด้วยกล้องวิดีโอแบบพกพาทั่วไป ภาพค่อนข้างไม่ชัดเจน

บวกกับฝีมือของคนถ่ายที่ไม่เป็นมืออาชีพ การลั่นสะท้อนและการสลับเปลี่ยนหน้าจอไปมาอย่างไรก็เกิดขึ้นตลอดเวลา สร้างความลำบากให้กับคนดูอยู่ไม่น้อย

แต่ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลต่อเนื้อหาของวิดีโอที่ปรากฏออกมา

วิดีโอความยาวรวมทั้งหมด 4 นาที 55 วินาที เริ่มต้นขึ้นด้วยคำหยาบคาย

“วิชาห่านี่คือวิชาภูมิศาสตร์” เด็กชายชั้นมัธยมปลายสวมต่างหูสีเหลืองคนหนึ่งพูดต่อหน้าเลนส์กล้อง จากนั้นเลนส์ก็ถูกดึงออกไป ปรากฏให้เห็นเป็นภาพในห้องเรียนห้องหนึ่ง ตรงตำแหน่งแทนบรรยายของอาจารย์ที่อยู่ด้านหน้าสุด มีอาจารย์สวมหมวกสีขาวคนหนึ่งกำลังสอนนักเรียนจำนวนยี่สิบกว่าคน

ในภาพนั้น เห็นชัดเจนว่านักเรียนที่นั่งกันอยู่ด้านล่างไม่ได้ฟังที่อาจารย์สอน บางคนหลับหลังไปบนโต๊ะ บางคนพูดคุยกันเสียงดัง บางคนทำมือทำไม้ใส่หน้ากล้อง แต่ภาพเหล่านี้ยังถือว่าไม่ได้ร้ายแรงอะไร กระทั่งมีเด็กนักเรียนชายผมตัดหยิกตะโกนเสียงดังขึ้นมาอย่างรวดเร็ว “อันดับต่อไปให้นักเรียนเขี่ยกว้านหลงของเราทำการแสดงให้กับทุกคนดู”

เจ้าต่างหูเหลืองลุกขึ้นยืนจากที่นั่งอย่างว่องไว เดินตรงไปทางอาจารย์ชรา ตบหมวกออกจากศีรษะของอีกฝ่ายอย่างจัง อาจารย์ชรามองเจ้าต่างหูเหลืองไม่พูดไม่จา ใบหน้าเต็มไปด้วยความสนใจและอึดอัดใจ

เจ้าต่างหูเหลืองถือหมวกสะบัดล้อเลียนไปมาอยู่สองครั้ง จากนั้นก็เอวางกลับไปไว้บนศีรษะของอาจารย์ เขากลับมายังที่นั่งพร้อมรอยยิ้มและโบกมืออย่างลำพองใจต่อหน้ากล้อง

อาจารย์ยืนอยู่ที่เดิมด้วยความอับยศอดสู หลังจากที่ยืดไปสักพัก เขาก็เลือกที่จะสอนต่อไป

แต่เสียงการบรรยายของเขาถูกกลบด้วยเสียงคำประณามและเสียงล้อเลียนในทันที ในชั้นเรียนมัธยมปลายห้องนี้ เจ้าต่างหูเหลืองและ ‘ช่างภาพ’ เดินไปเดินมาทั่วห้อง เด็กหญิงเด็กชายลุกขึ้นเล่นต่อยต์กันตามใจชอบ

โยนสิ่งของเข้าหากัน คำพูดหยาบคายและเสียงหัวเราะดังสะท้อนกลับไปมา อยู่ตลอดในห้องเรียน

ประมาณ 1 นาทีให้หลัง เจ้าต่างหูเหลืองเดินกลับไปที่แท่นบรรยายอีกครั้ง คราวนี้เขาพยายามใช้นิ้วชี้ตีดเข้าที่แก้มของอาจารย์ชรา อาจารย์ชรา ถอยหลบอย่างลึกลับ

“พวกเธออย่ารบกวนคนอื่น” อาจารย์ชราพูดประท้วงอย่างไม่มั่นใจ ขึ้นมาหนึ่งประโยค และการต่อต้านเช่นนี้ก็เห็นได้ชัดว่าไร้ประโยชน์ หน้าจอ ถูกหันออกไป เจ้าผมหยิกพูดกับกล้องว่า “นั่นก็คือเจ้าจิ้ง เอมันให้ตายไปเลย!” จากนั้น ขวดน้ำแร่เปล่าๆ หนึ่งขวดก็ลอยออกมาจากมือของเจ้า ผมหยิก ตรงดิ่งไปทางแท่นบรรยาย

ช่วงท้ายของคลิปวิดีโอ คนถ่ายหันกล้องมาที่หน้าของตัวเอง เป็นหน้า อ้วนกลมของเด็กหญิงคนหนึ่ง เธอพูดด้วยความภาคภูมิใจว่า “เห็นหรือยัง นี่ก็คือห้องของพวกเรา ห้องรวมความสามารถซึ่งไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้”

หลังจากที่วิดีโอฉายจบ สมาชิกทีมสืบสวนคดีพิเศษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั่น ล้วนส่ายหัว พวกเขาจินตนาการไม่ออกเลยว่านี่คือห้องเรียนที่กำลังเรียน กันอยู่ และยังจินตนาการไม่ออกเลยว่าคำพูดและการกระทำที่เห็นอยู่ใน ภาพเหล่านั้นคือสิ่งที่นักเรียนกระทำต่ออาจารย์วัยชราของพวกเขา

หลั่วยุผู้เป็นหัวหน้าในการประชุมครั้งนี้เองก็ตกอยู่ในความงงงัน ความเปลี่ยนแปลงบางอย่างของสังคมไปถึงขั้นที่ทำให้คนยากจะทำความเข้าใจได้แล้วจริงๆ หากได้เห็นแค่วิดีโอเท่านั้น ตอนนั้นเขาคงตะโกนและ ลุกขึ้นยืนด้วยความโมโหจนอยากจะลากเจ้าเด็กเหลือขอพวกนี้ออกมาจาก ในภาพแล้วพาดแรงๆ ลักที่แน่นอน

แต่เขากลับไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นจริง ๆ เพราะรู้ว่าเด็กที่กำลังโต พวกนี้ได้รับการลงโทษที่โหดร้ายทารุณที่สุดไปแล้ว

“อินเจียน คุณเล่าสถานการณ์ให้ทุกคนฟังหน่อยสิ” เขาสั่งการ ชายหนุ่มข้างกายที่เพิ่งกลายมาเป็นผู้ช่วยของตนเอง

อินเจียนพยักหน้า หยิบกระดาษสามสีหน้าที่จัดเรียงไว้เรียบร้อย ขึ้นมา นี่คือการเอกสารที่เขาทำงานล่วงเวลา เร่งรวบรวมมาตลอดทั้งคืน เมื่อ

อยู่ต่อหน้าหัวหน้าคนใหม่ เขาจำเป็นต้องแสดงออกให้ดีขึ้น

“ก่อนอื่นผมขอพูดถึงเบื้องหลังของวิดีโอนี้สักหน่อย วิดีโอคลิปนี้ถ่ายขึ้นในวันที่สิบเอ็ดกันยายนปีนี้ สถานที่คือห้องรวมความสามารถ ชั้น ม.หก โรงเรียนอาชีวศึกษาของเมืองเรา ผู้ถ่ายวิดีโอ ซึ่งก็คือเด็กผู้หญิงหน้ากลมที่ปรากฏตัวเป็นคนสุดท้าย เป็นผู้โพสต์วิดีโอลงในบล็อกส่วนตัวสองวันหลังจากนั้นชาวเน็ตก็เจอคลิปนี้ และถูกแชร์ต่อกันไปอย่างสนุกสนาน ชาวเน็ตส่วนใหญ่ที่ได้ดูวิดีโอนี้ล้วนเกิดความโกรธแค้น ความคิดอยากทำรบกวนเด็กนักเรียนที่หมิ่นเกียรติอาจารย์เหล่านี้เริ่มลามจากในอินเทอร์เน็ตมาจนถึงในชีวิตจริง ว่ากันว่าตอนนั้นมีชาวเน็ตไม่น้อยเดินทางไปหน้าประตูโรงเรียนอาชีวศึกษาเพื่อดักเจอเด็กพวกนี้ สื่อใหญ่ต่างๆ ก็พากันทำรายงาน ภายใต้อาณัติ เด็กๆ พวกนี้จึงพากันไปขอโทษอาจารย์ อู๋หยินอู๋ที่ถูกกระทำหมิ่นเกียรติ อาจารย์อู๋หยินอู๋เองก็อยากให้เรื่องจบไปอย่างเงียบๆ ดังนั้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อนเรื่องนี้จึงค่อยๆ เงียบหายไป แต่ว่าตัวอาจารย์อู๋หยินอู๋เองกลับโดนโรงเรียนขอให้ลาออกเพราะเรื่องนี้”

“โรงเรียนไม่จัดการกับเด็กนักเรียน แถมยังขอให้อาจารย์ที่ถูกหมิ่นเกียรติลาออกอีกด้วย?” มู่เจี้ยนอวี่นขัดคำพูดของอิ่นเจี้ยนด้วยความประหลาดใจ

อิ่นเจี้ยนส่ายหัวด้วยความจนใจ “คืออย่างนี้...โรงเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบัน คุณก็รู้ เรื่องเงินมาเป็นอันดับหนึ่ง นักเรียนคือพระเจ้า อาจารย์ก็เป็นแค่คนงานเท่านั้น”

“แบบนี้ก็เรียกว่าการศึกษานั่นแหละ” บางทีอาจเพราะตัวเองก็ถือเป็นผู้ร่วมสายอาชีพ มู่เจี้ยนอวี่นจึงยิ่งโมโหมากขึ้น “ขนาดตัวโรงเรียนเองยังไม่เคารพอาจารย์ ก็ไม่แปลกหรอกที่นักเรียนจะกำเริบเสิบสานขนาดนี้!”

“อืม คนที่รู้เรื่องนี้ต่างโกรธแค้นกันทั้งนั้น อีกอย่าง เด็กนักเรียนพวกนั้นเองก็ไม่เคยกลับใจได้จริงๆ ภายนอกนั้นได้ขอโทษอาจารย์ไปแล้ว แต่โดยส่วนตัว การกระทำของพวกเขากลับชั่วร้ายมาก ถึงขนาดที่ยังไปด่าประจานชาวเน็ตที่มาดักเจอพวกเขาด้วย ดังนั้นภายหลัง ขณะที่ยูเมนิดิสทำการรวบรวมโทษประหารชีวิต จึงมีคนมากมายฟ้องร้องถึงการกระทำ

ที่ชั่วร้ายของพวกเขา”

“สถานการณ์แบบนี้ ทำให้ตอนนั้นถึงไม่มีใครตื่นตัวระวังภัยเลยล่ะ”
แน่นอนว่าสิ่งที่มูเจียนอวีนพูดถึงคือการตอบกลับข้อความในอินเทอร์เน็ต
พอมาดูตอนนี้ ในนั้นอาจมีเบาะแสคดีของ Eumenides แฝงอยู่ก็เป็นได้

เจ็รื่อหัวหัวเราะเสียงขึ้นพูดว่า “บอร์ตรวบรวมโทษประหารชีวิตที่
พวกเราเก็บเอาไว้วันนั้น เดิมทีก็มีเป้าหมายเพื่อหาเบาะแส แต่หลังจากที่ทาน-
เส้าหญิงถูกฆาตยา ปริมาณการเข้าชมและตอบกลับบอร์ดนี้ก็อยู่เหนือการ
ควบคุมมากขึ้น การตอบกลับในปัจจุบันมีเพิ่มขึ้นถึงสี่หมื่นกว่าคอมเมนต์
ซึ่งหกพันกว่าคอมเมนต์ในนั้นคือรายงานการกระทำความผิดของคนอื่น
คิดจะวิเคราะห์หาเป้าหมายต่อไปของยูเมนิดีสละก็ ยากพอๆ กับการงมเข็ม
ในมหาสมุทรนั่นแหละ”

“แต่เมื่อวันก่อนหยวนจื้อปัง ‘อาจารย์’ ของยูเมนิดีสเพิ่งจะตายไป ใน
จุดนี้อาจไปกระทบใจเขา ทำให้เขารู้สึกไวต่อการดูหมิ่นเหยียดหยามอาจารย์
เป็นพิเศษ คุณควรจะต้องคิดถึงข้อนี้” มูเจียนอวีนถลึงตามองเจ็รื่อหัว
ด้วยความไม่พอใจ การจำแนกแยกแยะและเลือกข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็น
หน้าที่ของฝ่ายหลัง

เจ็รื่อหัวกลืนน้ำลายลงคอด้วยความเจ็บใจ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ค่อย
อยากยอมรับคำกล่าวหาวันนั้น แต่ก็ยังเปิดปากพูดว่า “ก็ได้ๆ ผมสะเพร่าเอง
ขอบคุณอาจารย์มูที่ตำหนิ”

มูเจียนอวีนสะบัดหน้าไปทางอื่น สีหน้าผ่อนคลายลงไปเยอะ

ใจของหลัวเฟยกระตุกวาบ เหมือนเห็นเงาของใครบางคนอยู่ในตัวของ
มูเจียนอวีน ความไม่ยอมแพ้เหมือนกัน การใช้อำนาจบาตรใหญ่เหมือนกัน
การวิเคราะห์ทางจิตวิทยาของเธอที่มีต่อคดี Eumenides มีเหตุผลก็จริง
แต่จะให้เจ็รื่อหัวคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ถึงขนาดนี้ ก็ดูจะฝืนใจคน
ให้ทำในเรื่องยากเกินไปหน่อย

แต่ปฏิกริยาตอบกลับของเจ็รื่อหัวกลับต่างไปจากตนเองในตอนนั้น
อย่างมาก เขาในตอนนั้นน่าจะถากถางกลับละมั้ง หากเวลาสามารถหมุน
ย้อนกลับ หากกระหว่างเขากับเม็งอวีนมีใครคนใดคนหนึ่งไม่แก่งแย่งเอาชนะ